WEEKBLAD

4 frank per nummer.

ROBBEDOES

12e JAARGANG. — Nr. 536 — 6 JULI 1950. — 24 BLZ.

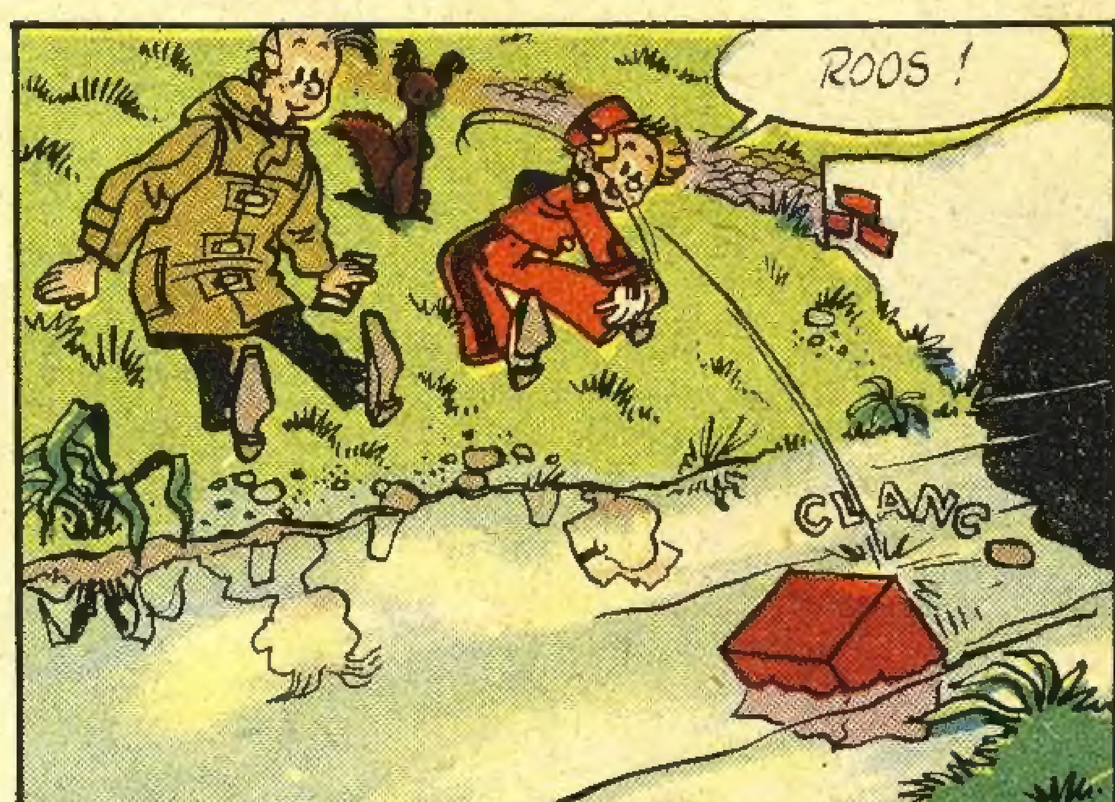

HALLO, RAKKERS !

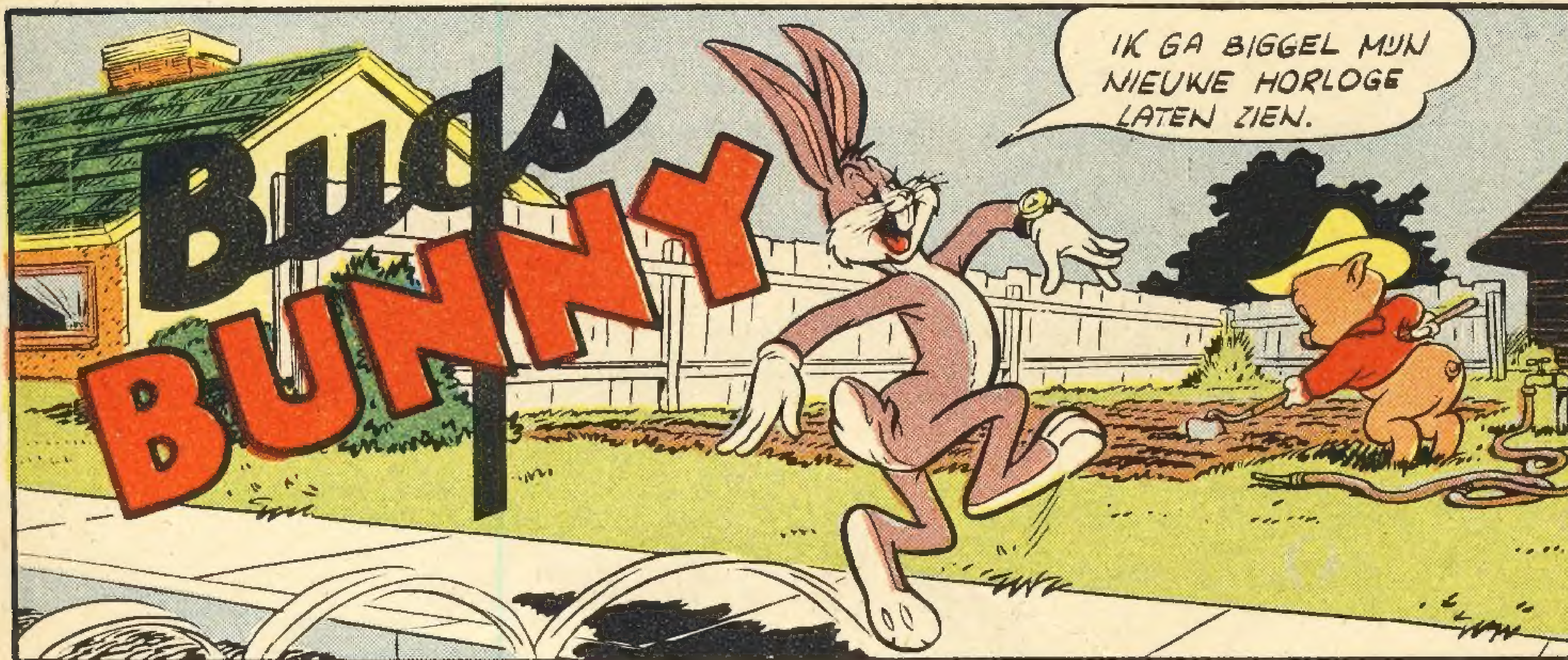
Hier is jullie Spip weer om jullie door dit Robbedoesnummer te leiden.

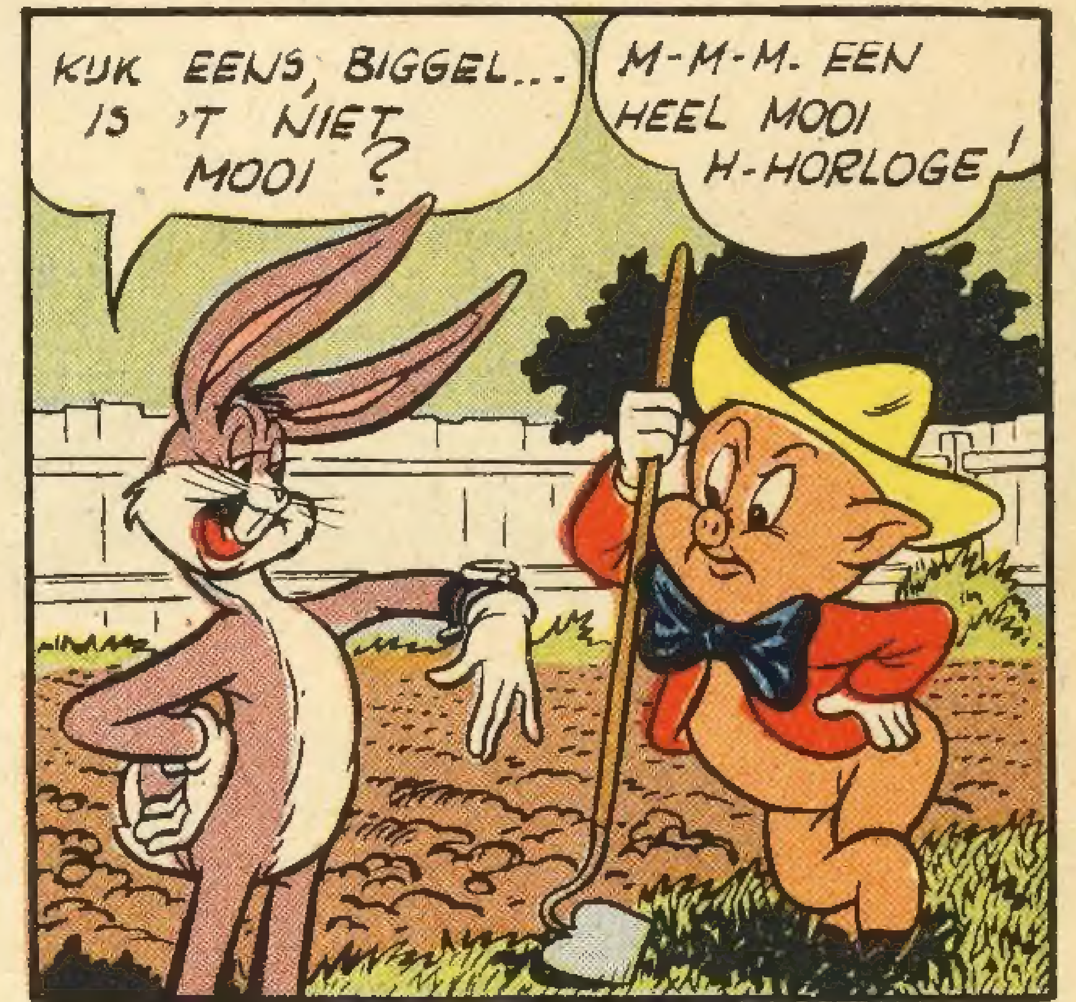
Wie het erg warm heeft, begint alvast met de lectuur van « De gestoorde Robbenvangst » : dat zal verfrissend werken !

En wie het daarentegen warm wil krijgen moet maar « De Beste Politie ter Wereld » ter hand nemen. Je zal het even opwindend vinden als was je zelf één van die kranige kerels.

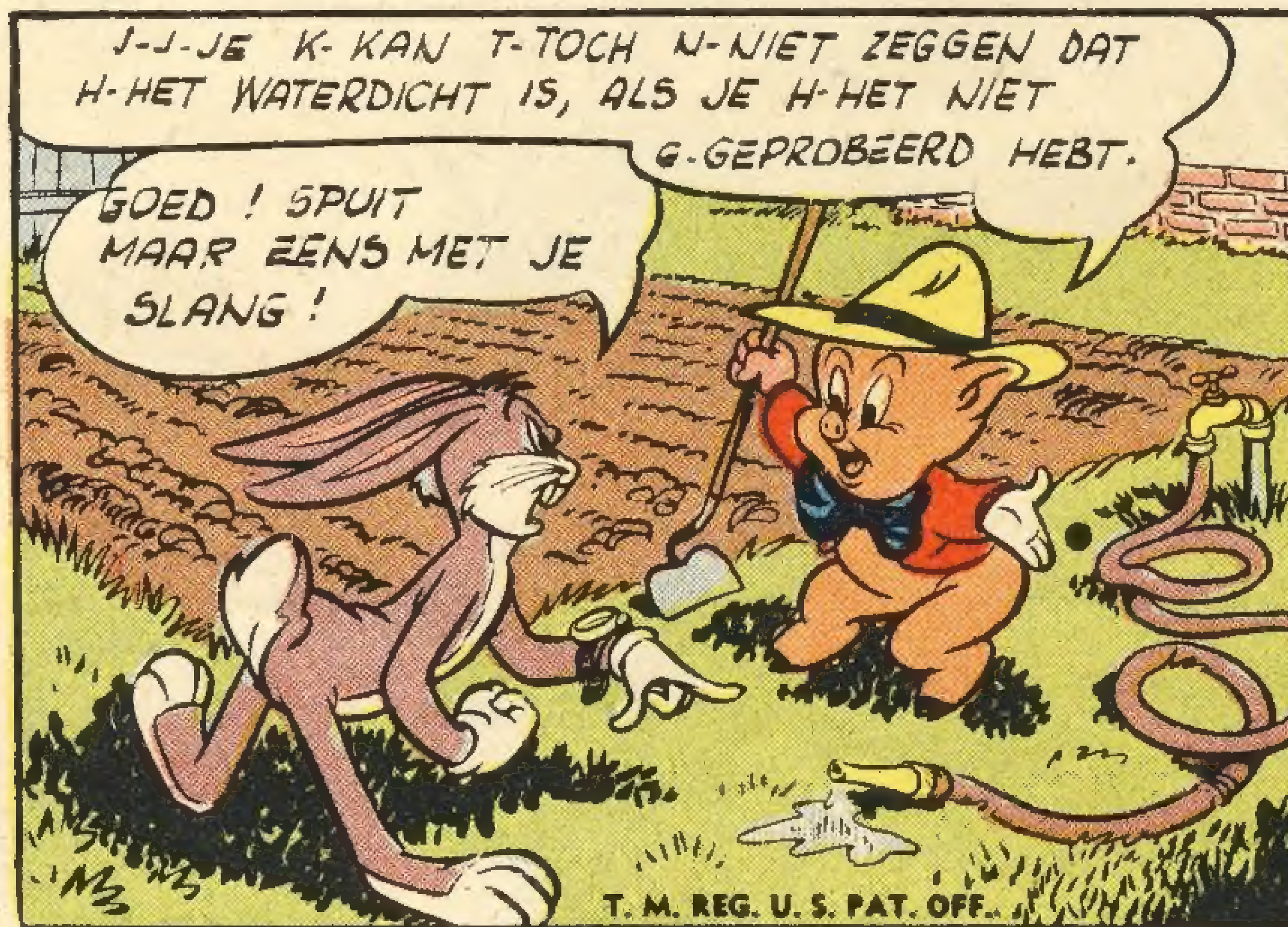
Ik heb er eigenlijk mijn hele leven van gedroomd om bij de politie te gaan, maar ik werd telkens weer afgekeurd wegens mijn kleine gestalte. Alsof je groot moet wezen om schurken in het nauw te brengen !... Dat heb je zelf al wel gemerkt, als ik Robbedoes zo nu en dan uit de penarie moet helpen.

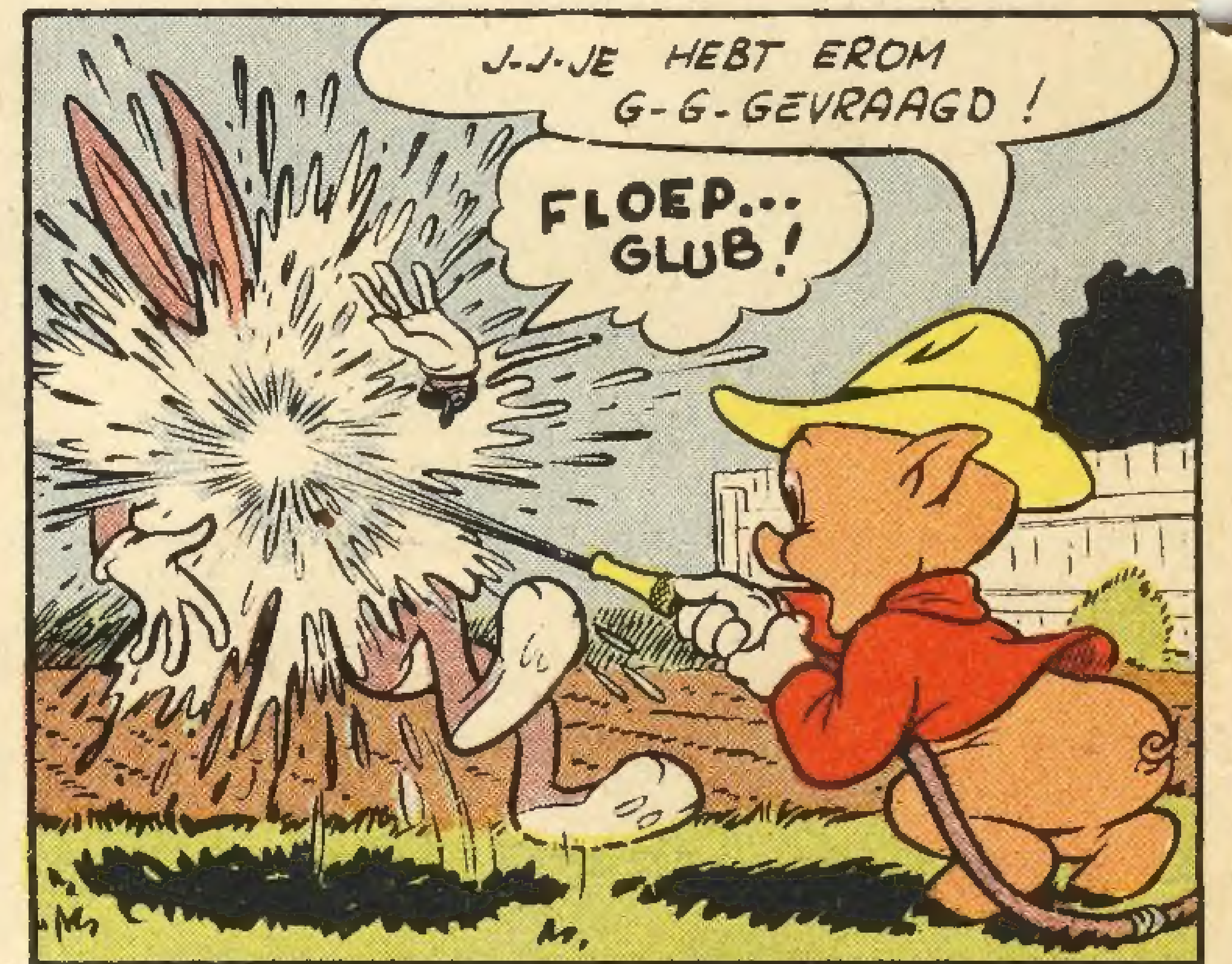
Dus « Klein maar dapper ! » is onze leuze voor deze week.

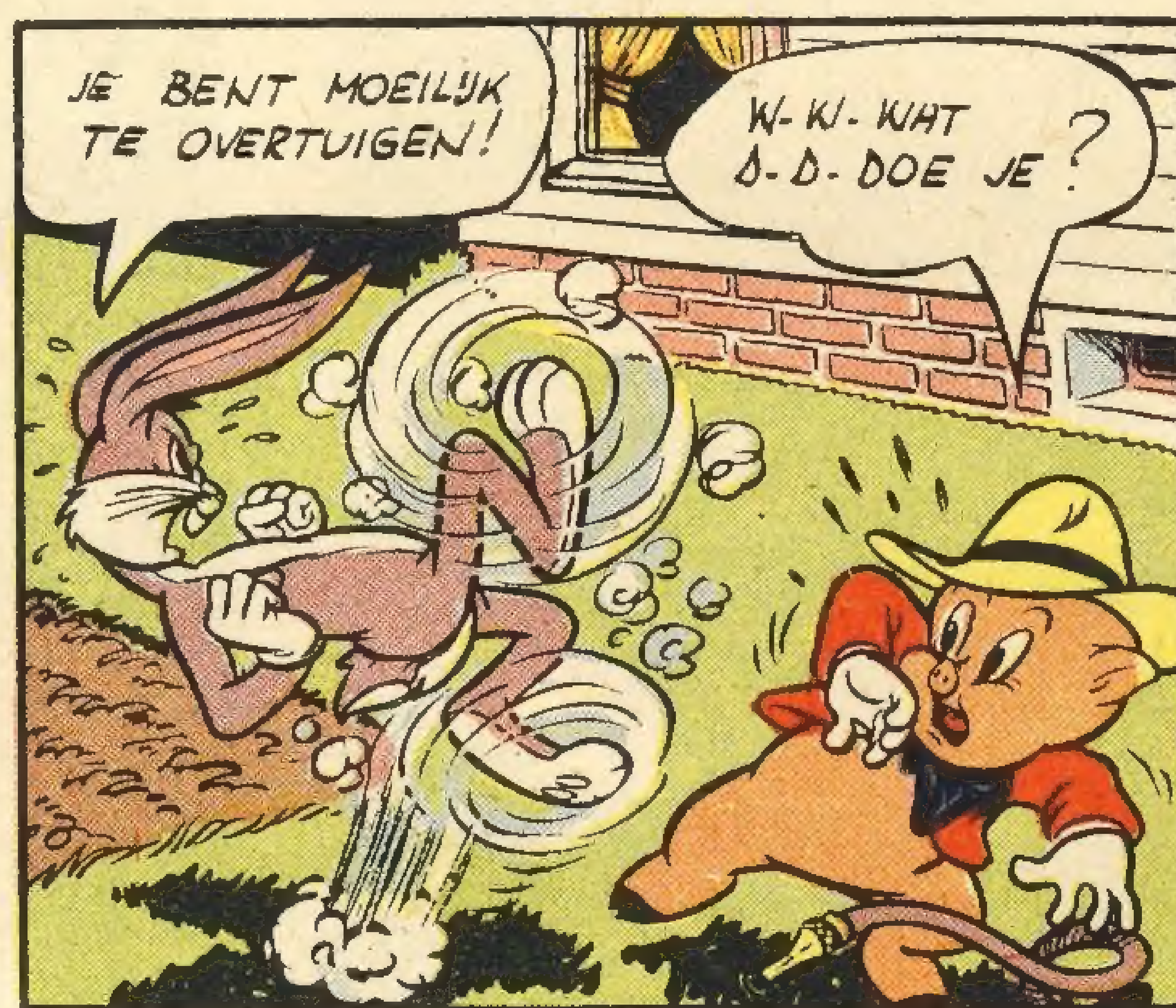

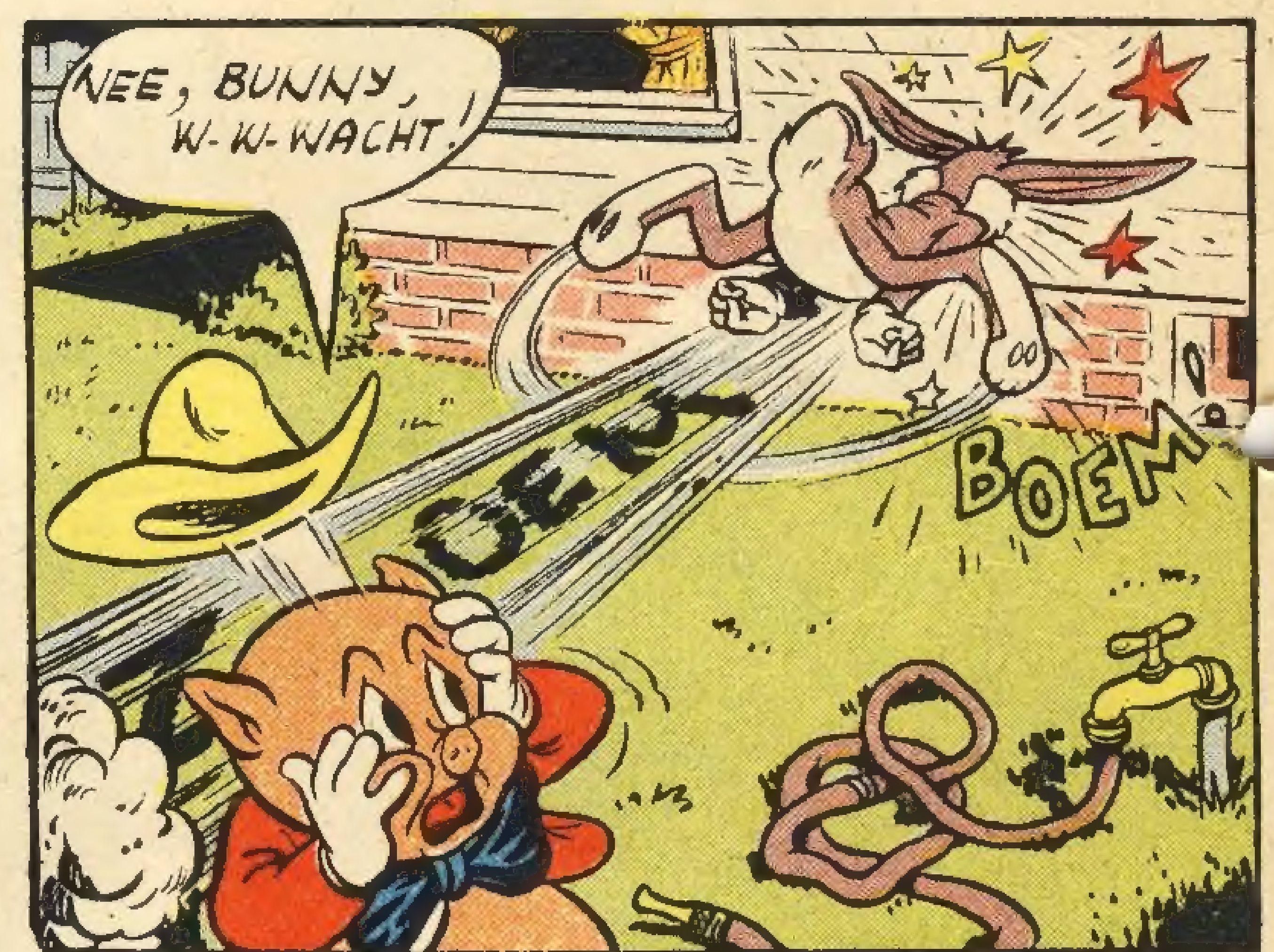

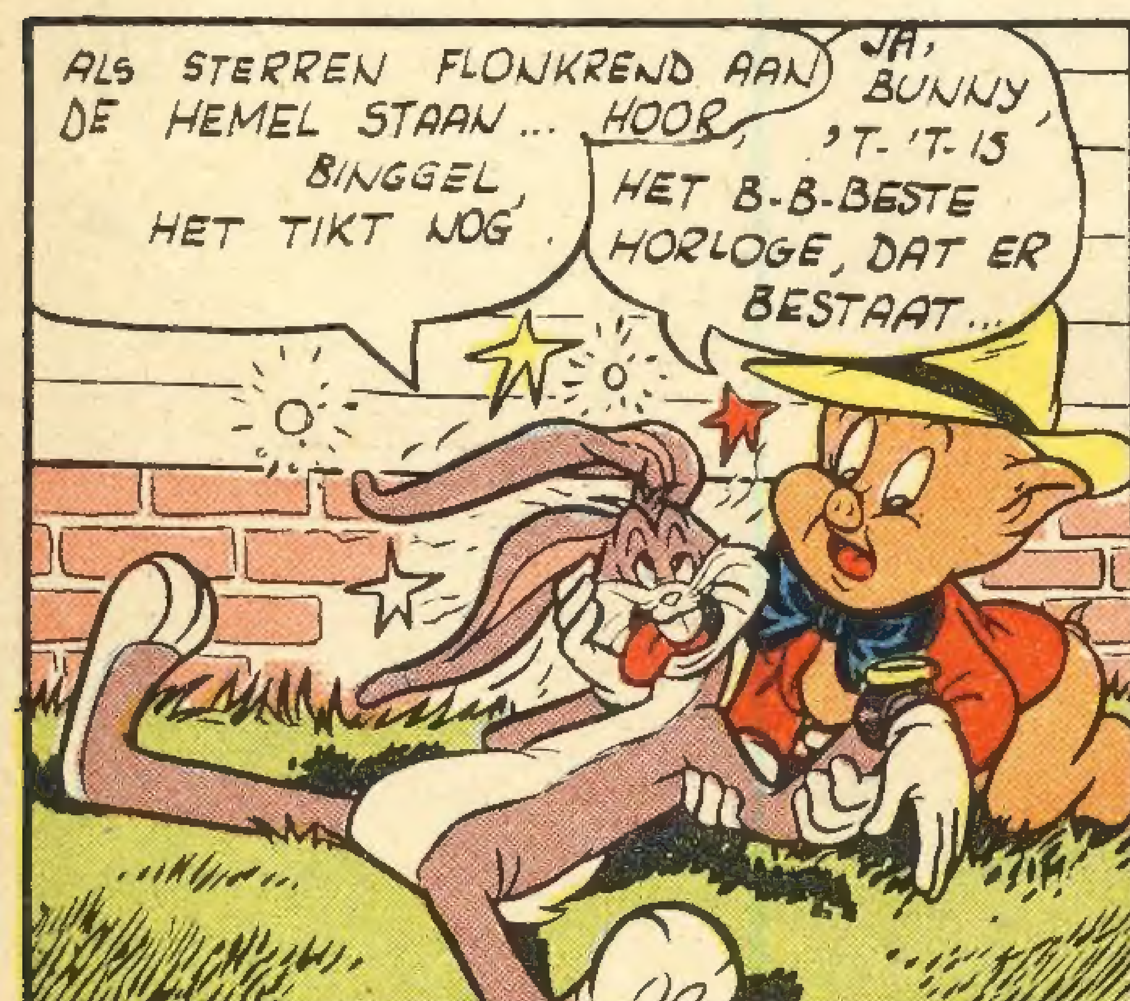

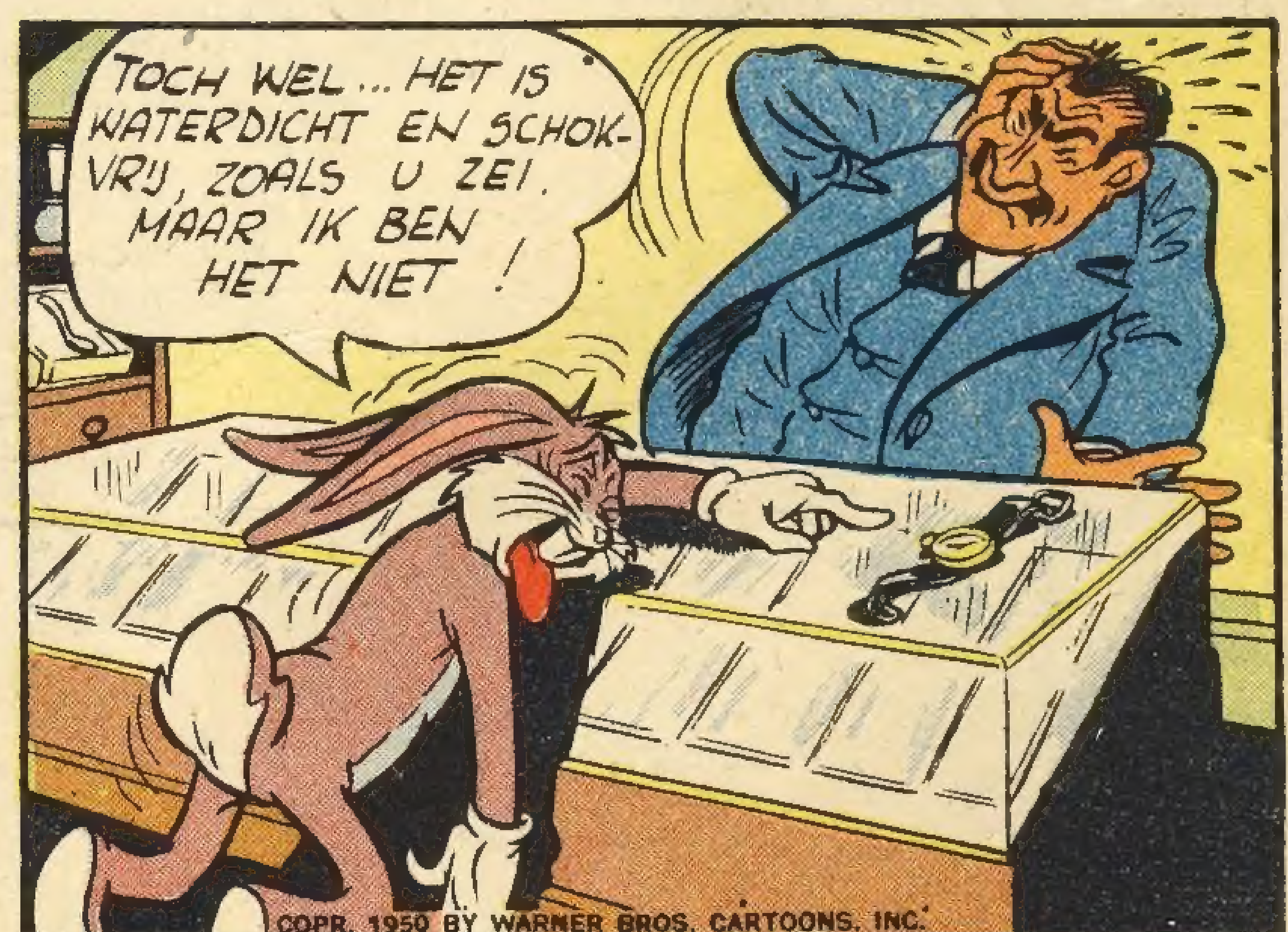

LUCKY LUKE

DE GROTE DAG NADERT. WAAROP KELLY DE DODER EN SIMON DE SLAGER ELKAAR MOETEN ONTMOETEN.

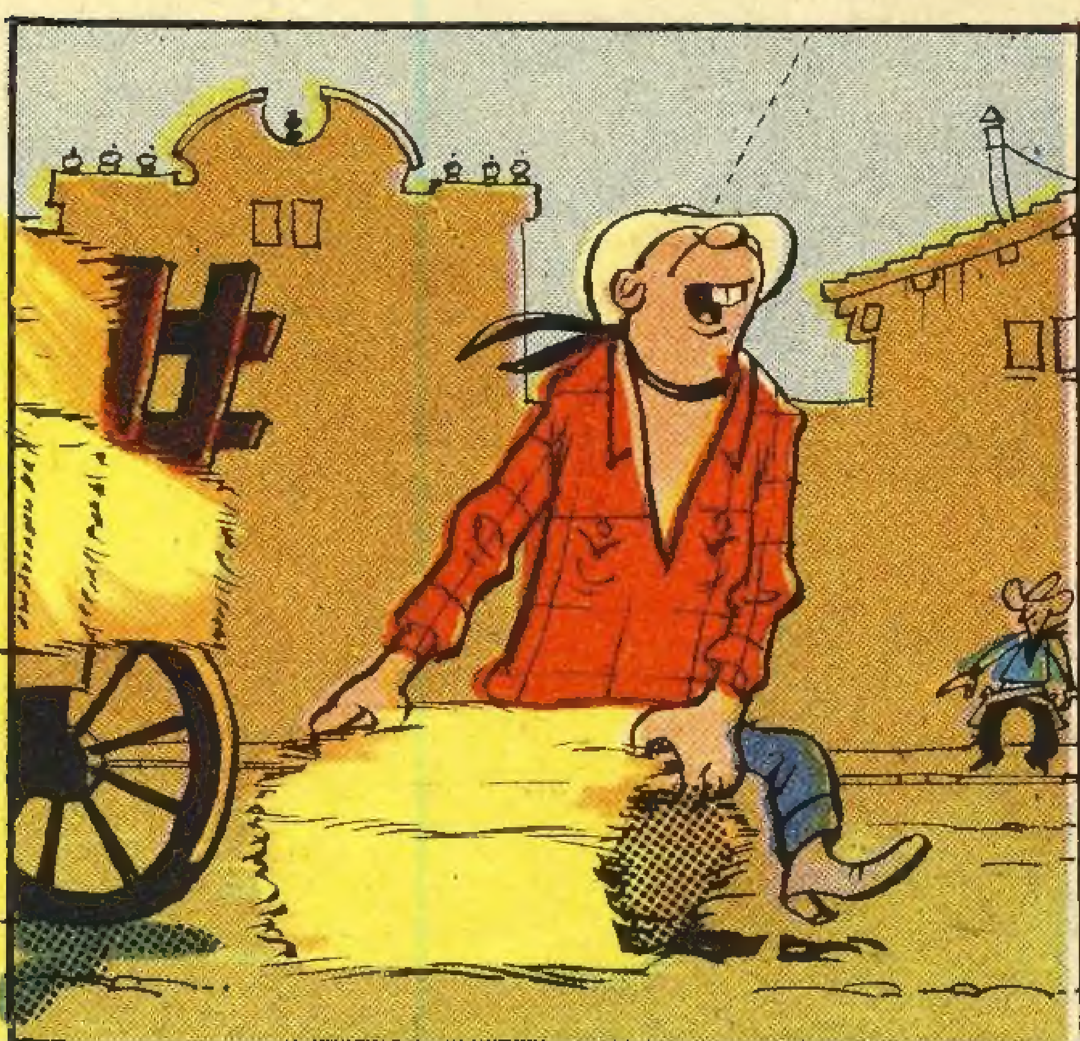

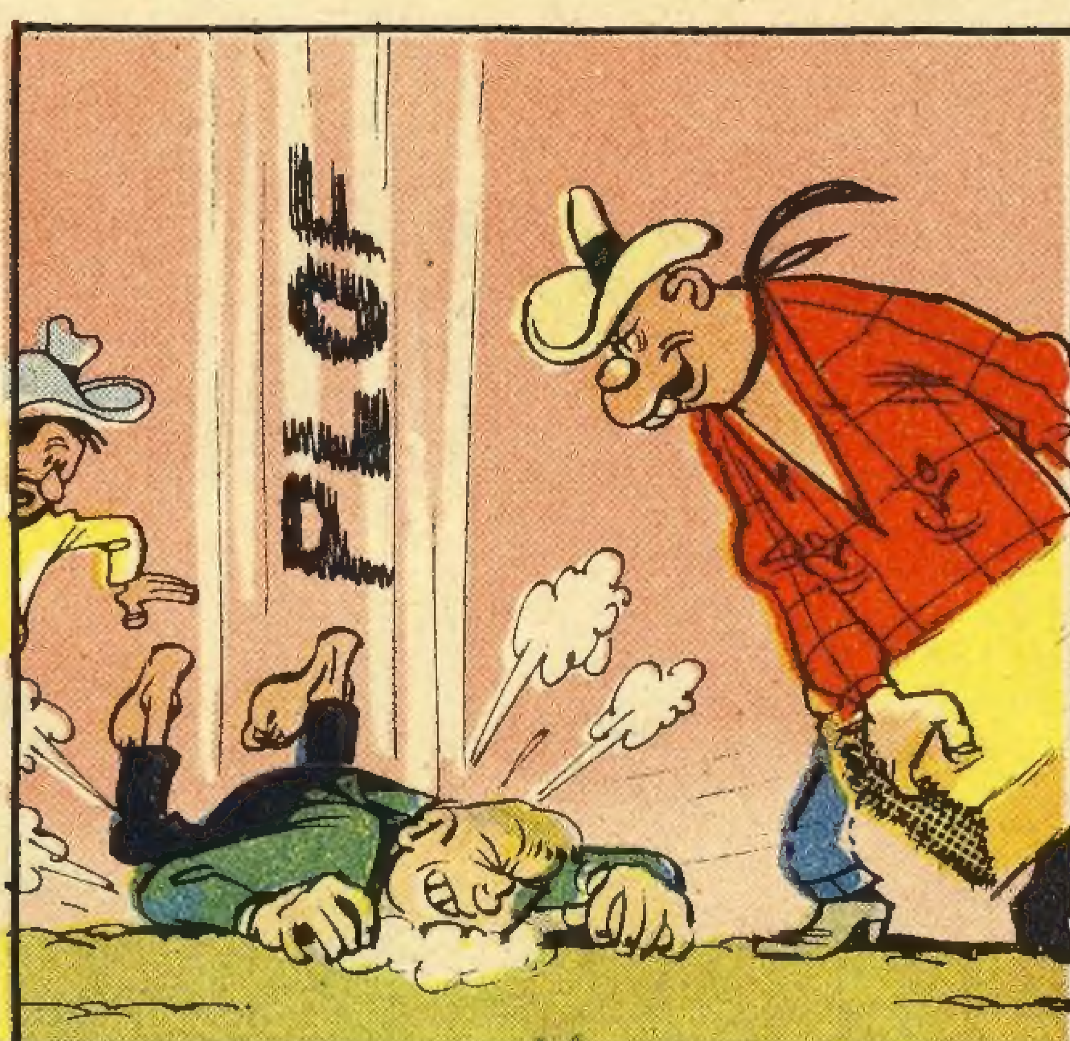

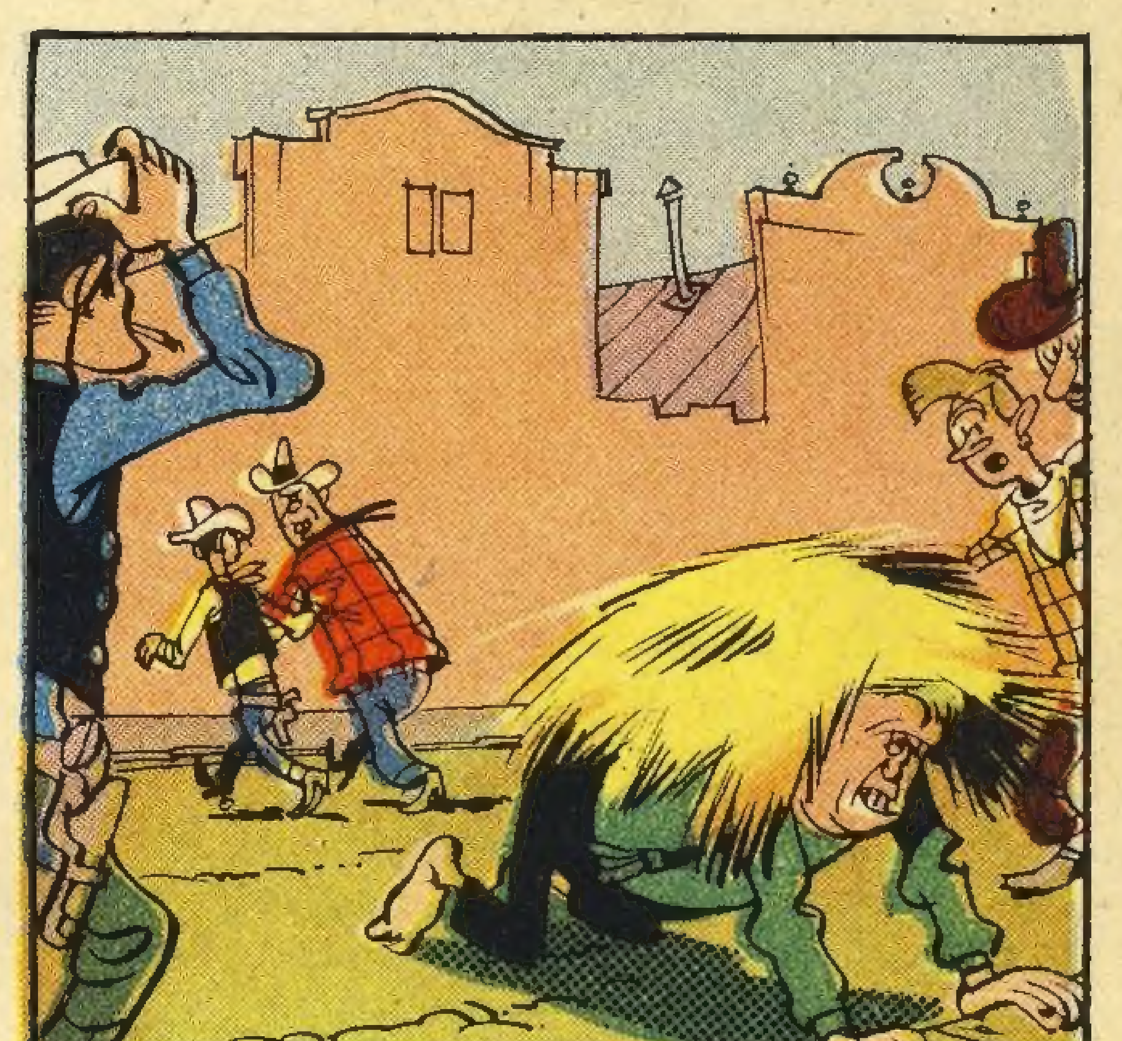

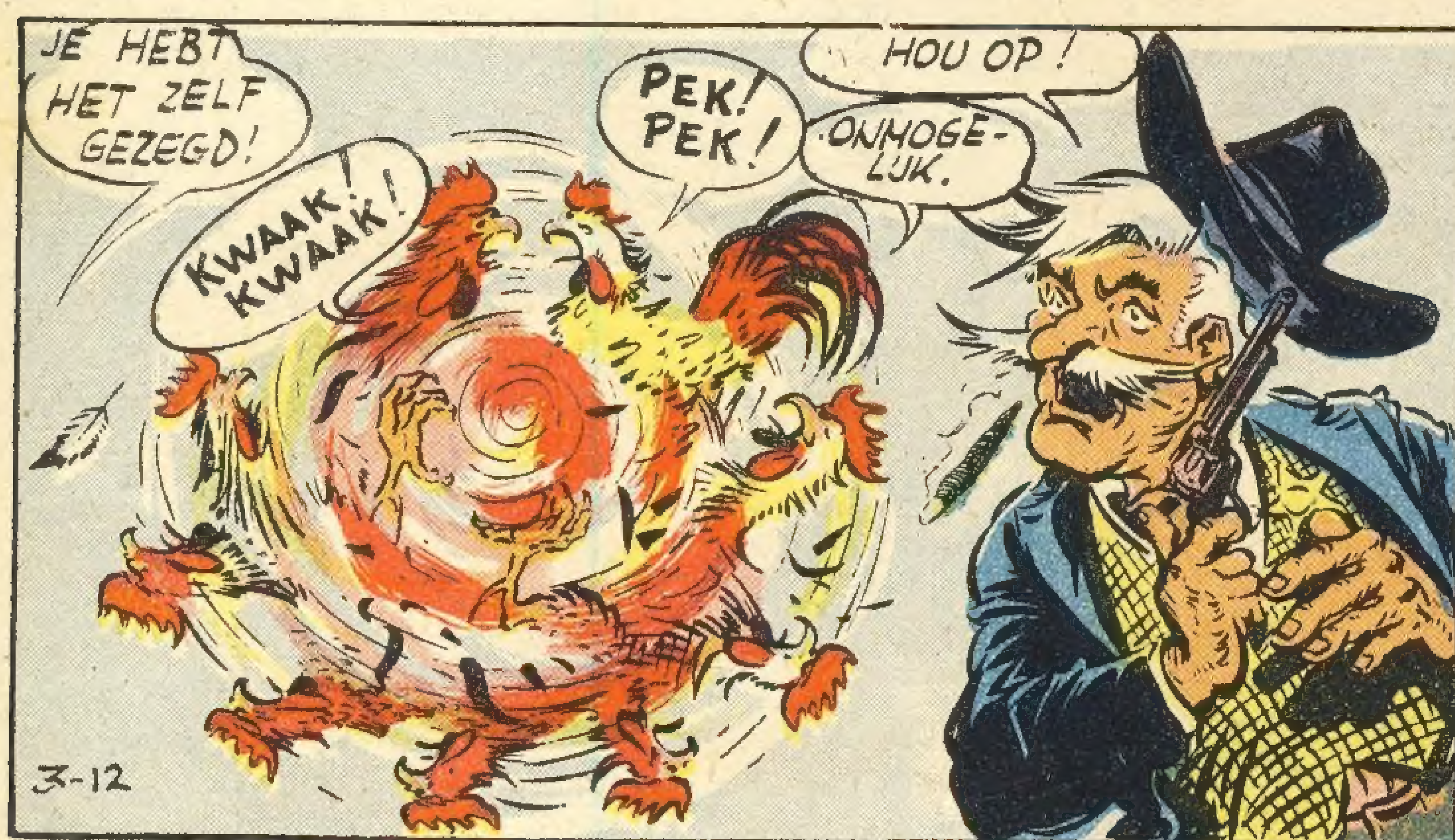

ALS CACAO ONTPLOFT...

Sommige produkten, die in normale omstandigheden absoluut onschadelijk zijn, kunnen in bepaalde omstandigheden gevaarlijke ontploffingstuigen worden.

Dat gebeurt bijvoorbeeld als ze in heel fijne deeltjes, gelijkmatig en in zeer grote hoeveelheid, in de lucht verspreid worden.

Bij hoge temperatuur is het dan soms voldoende, dat men een lucifertje aanstrijkt in de nabijheid van zo'n stuifwolk om heel het gevalletje te laten ontploffen.

Dat is onder andere het geval met cacao, rijstpoeder, griesmeel, verpulverde kurk, leder, caoutchouc, zeep, aluminium en brons. De ontploffing van dergelijke stuifwolken heeft al vaak echte rampen veroorzaakt.

Ivoor daarentegen ontploft bij een plotselinge daling van de temperatuur.

Nu moet je niet gaan denken, dat zo'n ontploffing ook in moeders keuken te vrezen is. Nee, dat gevaar bestaat alleen daar waar binnen bepaalde ruimten zeer grote hoeveelheden van die produkten verwerkt worden. Wees dus niet bang als moeder morgenochtend je cacao klaarmaakt!

DE RODE VLEUGEL en de Maleise Kris

(34)

KORTE SAMENVATTING. — In zijn strijd met de Maleise Kris heeft de Grote Baas van de Rode Vleugel zich met zijn jongens en nieuwe helpers naar het binnenland van Borneo begeven. In groepjes rukken ze op naar de tempel, waar de Maleise Kris zich schuil houdt en zijn hoofdkwartier heeft opgeslagen. Het groepje van Henry dringt de tempel binnen. Ze gaan een gevecht in regel aan met de Maleise Kris en laten de tempel in de lucht vliegen.

De ontploffing van het munitiemagazijn had de fundamenten van het gebouw stukgerukt en heel de reusachtige tempel van Najar-Poetal stortte in elkaar. De trotse tempel, niet opgericht met een godsdienstig doel, maar om de duistere plannen te verbergen van een aartsschurk. Alleen een paar hulpeloze brokken muur bleven rechtstaan.

Enkele minuten lang staarden de jongens met afschuw en ontzetting naar die hoop stenen, waar het stof nog omheen wolkte.

De Kelabieten dachten aan een tussenkomst van de goden en drukten hun gezicht tegen de aarde en smeekten de genieën van het woud om erbarmen en genade.

Jan vond het eerst zijn stem terug en stamelde voldaan :

— De Maleise Kris is dus dood.

Maar de Grote Baas, die intussen naar hen toe gekomen was, schudde zijn hoofd.

— Helaas, nee, de Maleise Kris is niet dood. Ik heb alle kazematten afgezocht en ik heb hem niet gevonden. Ik vroeg aan het laatste groepje verdedigers, of ze me de Maleise Kris wilden uitleveren, en beloofde hen de vrijheid, als ze het deden. Ze antwoordden, dat de Maleise Kris niet bij hen was, maar dat hij al lang op de vlucht geslagen was.

— Hé, wat, op de vlucht geslagen?

— Juist, bromde de Grote Baas. Hij was hier bij het begin van de aanval, maar hij is erin geslaagd, te ontsnappen !

— Maar dat is niet mogelijk ! riep Jan. Heel de tempel was omsingeld.

— Het was toen donker en hij is blijkbaar naar buiten kunnen glippen, misschien wel in de stroom koelies.

— Of misschien had hij een geheime uitgang, die uitgeeft in het woud.

— Sangar is er de man niet naar, om zich te laten verrassen. Hij heeft vast en zeker rekening gehouden met de mogelijkheid, dat hij eens zou moeten vluchten.

De Grote Baas glimlachte, toen hij de verslagenheid van zijn jongens zag.

— De moed niet verliezen, kerels, zei hij. Nu we zijn nest hebben vernield, is ook zijn organisatie in elkaar gestort. De politie van heel de wereld spoort hem op. Nu zullen we hem heel wat gemakkelijker beet krijgen !

De volgende morgen trof de Grote Baas nieuwe maatregelen. Ze moesten opnieuw over de hoogvlakte der Sarawakbergen trekken, de Troesanrivier afvaren en terugkeren naar de havens aan de kust. Daar zouden ze de politie waarschuwen, om te beletten, dat de Maleise Kris over zee zou ontsnappen.

De Kelabieten waren uitgelaten van vreugde, nu ze van de tyran bevrijd waren.

Op de middag van dezelfde dag hoorden ze een geronk en weldra begon een vliegtuig langzaam in grote

kringen boven hen te vliegen. Het toestel droeg geen enkel herkenningsteken en de Grote Baas fronste bezorgd de wenkbrauwen. Het vliegtuig verdween achter de bergruggen en toen was de motor plots niet meer te horen.

— Ik durf wedden, dat hij geland is.

— Waarschijnlijk, zei de Grote Baas. Er moet ergens een geheim landingsterrein liggen. We hadden dat de Kelabieten moeten vragen.

De Kelabieten schenen echter van niets te weten, doch een troepje Japanse koelies wist te vertellen, dat ze aan een vliegveld gewerkt hadden, dat handig gecamoufleerd was. Het lag op een der hoogvlakten der Sarawakbergen.

Een half uur later steeg het vliegtuig opnieuw op, draaide een ogenblik boven hen en verdween dan in de richting van het Zuiden.

— Ik zou er m'n hoofd en nog heel wat meer op durven verwedden, zei Joe, dat de Maleise Kris erin zit.

— Daar hoeven we niet aan te twijfelen, knikte de Grote Baas. Hij moet een S. O. S. gestuurd hebben aan zijn helpers bij het begin van de aanval en is z'n redders ginds gaan opwachten.

— Met een beetje geluk hadden we hem kunnen snappen.

De Grote Baas liet zijn blik vol vertrouwen over de mannen rond hem gaan en zei :

— Vroeg of laat krijgen we hem te pakken, nu we zijn strijdkrachten hebben uitgeroeid !

HOOFDSTUK XXXIV

DE PIRATEN VAN DE ALONGBAAI

De drie observatiejachten schoten met een flink vaartje door het water. Aan de horizon had Karel een jonk opgemerkt, die hij onmiddellijk gesignaleerd had. Even onmiddellijk werd de achtervolging ingezet.

Deze keer deed Joe met Karel dienst op de « Stormwind ».

— Men zou zeggen, dat heel de geschiedenis van vooraf aan begint. Weet je nog, Joe, toen we de jonk achtervolgden, die de « Gaulikan » had aangevallen ?

— En of !...

— We zaten toen ook met onze drie jachten achter de jonk aan, die blijkbaar ook een motor had, te oordelen naar haar snelheid. We hebben ze toch ingehaald. Wat een tijd is daar weer overheen gegaan !

De motoren bromden en het kielzog bruiste schuimend, maar voor de rest was alles rustig. In de verte zagen ze een paketboot, die koers zette van Saïgon naar Hanoï.

Maar voor hen uit voer de jonk met haar groot zeil van rijststro. En in het ruim van die jonk, zat ergens een motor verborgen. Het was de jonk, waarmee de Maleise Kris gevlucht was, waarmee hij ontsnapt was aan de achtervolging van de Grote Baas.

Onwillekeurig dachten de twee jongens terug aan de gevechten, die ze de laatste twee jaren tegen de Maleise Kris geleverd hadden. Het geval met de « Gaulikan », de verbeten strijd tegen de jonk, de aanval der vliegtuigen...

Later het koningschap van Henry over de inboorlingen van Borneo, de martelingen van de Grote Baas en Tsjeng op de atol, die een der nesten was van de Maleise Kris... De rustige periode op de Filippijnen... Dan plots de verschrikkelijke tocht door de onbekende wildernis van Borneo. De Kelabieten... De ontploffing van de tempel van Najar-Poetal...

Vervolgens had de Grote Baas hen in geforceerde marsen naar hun vertrekpunt teruggebracht. De drie gevangenen waren overgeleverd aan 't Engelse gerecht en de mannen van Tounar, de mannen van Jin-Ho en de drie H's hadden zich dan over de Maleise eilanden verspreid, om het geheimzinnige vliegtuig op te sporen, dat de Maleise Kris uit zijn benarde positie gered had.

Maanden waren voorbij gegaan. Af en toe kwamen er berichten binnen op het hoofdkwartier van de Rode Vleugel te Manila. Nu eens had iemand Sangar op die plaats gezien, dan weer iemand anders op een andere plaats, doch spoedig ging het spoor weer verloren in de uitgestrektheid van de Maleise archipel.

Eindelijk hadden ze onlangs een radio-boodschap ontvangen. Jin-Ho was er in geslaagd, het vertrek van de Maleise Kris vast te stellen. Hij

De jonk vertraagde plots haar vaart en sampans kwamen van achter de rotseilanden uit alle richtingen te voorschijn geschoten...

had gehoord, dat deze van plan was, eerst de haven van Hanoï in Vietnam aan te doen

Jin-Ho was er zelfs in geslaagd, een beschrijving van de jonk te geven. En zo kwam het dan, dat de drie jachten, die recht door de Chinese Zee gestevend waren, de jonk tenslotte gevonden en herkend hadden. En nu zaten ze er achter aan !...

De Maleise Kris gaf er zich weldra rekenschap van, dat hij achtervolgd werd, en hij had de snelheid opgedreven. Hij slaagde er echter niet in, de drie snelle jachten, die achter hem aan zaten, van zich af te schudden. De nachten waren gelukkig helder, met een volle klare maan. Het was dan ook niet moeilijk, de jonk bij te houden. En nu gleden de drie jachten langzaam naderbij.

Zou de Rode Vleugel eindelijk de eindoverwinning behalen ? Zouden ze eindelijk de hand kunnen leggen op de gevaarlijkste bandiet van de Chinese wateren, Sangar ?...

Rond tien uur in de voormiddag klom een wimpel omhoog aan de mast van het jacht van de Grote Baas.

— Klaarmaken voor het gevecht !

Joe schoof zijn koptelefoon over de oren en ging aan het roer staan. Karel liet de zware mitrailleuse in gereedheid brengen en installeerde zich achter het pantser. In de flank van elk jacht zaten de twee torpedo's klaar.

De Grote Baas sloeg de jonk door z'n verrekijker gade. De boot was zwaar bemand, veel te zwaar ! De strijd zou hard worden. Er was weinig kans, dat ze zich zouden kunnen meester maken van de jonk en de Maleise Kris gevangen nemen. Nee, ze zouden de boot van ver moeten torpederen en dan maar hopen, dat ze de Maleise Kris onder de overlevenden zouden vinden.

De Grote Baas begreep niet, waarom de Maleise Kris om te ontsnappen niet vroeger gebruik gemaakt had van die jonk Maar dan dacht hij eraan, dat hij waarschijnlijk niet voldoende bemanning had, ook al had hij de boot ! Al die maanden, dat hij van de ene plaats naar de andere gevlucht was, had hij waarschijnlijk mensen bij elkaar gezocht. Mannen, die behoorlijk konden vechten en hem later als bendeleider zouden blijven volgen. Dan zou de Maleise Kris een nieuwe bende hebben en zijn schurkenstreken kunnen voortzetten.

De jachten kwamen langzamerhand dichterbij.

— Het wordt tijd, bromde Karel. Kijk, de kust van Vietnam komt al in het zicht !

Joe haalde zijn verrekijker te voorschijn en keek Hij bromde ontgoocheld :

— Het is de Baai van Along.

— Of het nu de Baai van Along is of niet, dat maakt geen verschil. Maar...

— Dat maakt wel een verschil, zei Joe droog. De Baai van Along bestaat uit een doolhof van kleine eilandjes. Als we daar in verzeild raken, voor we de jonk te pakken krijgen, kunnen ze ons gemakkelijk het spoor bijster maken.

Karel haalde de schouders op. Maar Joe had gelijk, want even later werd op de « Pijl » het jacht van de Grote Baas, de vlag gehesen : « Op volle toeren ».

Toen werd er alles uit de motoren gehaald, wat er uit te halen viel. Het water spatte hoog op aan beide kanten van de boeg en het kielzog woelde bruisend. Soms werden ze door een golf hoog opgetild, zodat de schroef buiten het water draaide. Dan weer plonsden ze midden in een golf, zodat het water aan alle kanten over het dek spoelde. Soms schenen ze over het water te scheren, zonder het te raken.

Doch ook de jonk versnelde haar vaart en een hele tijd voeren de Chinese boot en de drie jachten met dezelfde snelheid.

Ze konden de bemanning van de jonk nu haast met het blote oog zien, maar toch waren ze nog te ver om hen met kans op succes onder vuur te nemen. Door z'n verrekijker kon de Grote Baas de Maleise Kris aan dek zien. Hij deelde bevelen uit en draaide zich voortdurend om naar de jachten.

De Baai van Along kwam steeds meer in zicht. Toen ze de hier en daar verspreide eilanden konden onderscheiden, stak een landwind op. De jonk had weldra met zware moeilijkheden te kampen. Ze was niet geschikt om de wind op kop te krijgen en zelfs toen het zeil was neergelaten, bood ze nog veel weerstand aan de wind. De motor begon te zwoegen en de afstand tussen de jonk en de achtervolgers werd kleiner.

Karel bleek door jachtkoorts aangetast.

— Vooruit, vooruit, we krijgen ze nog ! Je zult eens zien !

Joe, koel en nuchter, luisterde naar het geronk van zijn motor en wierp af en toe een blik op de jonk. Deze was er in geslaagd, de baai te bereiken. Karel zag nu de talrijke rotsachtige eilandjes. Naarmate de jachten dichterbij voeren, konden ze beter de ligging van de reusachtige baai onderscheiden.

— Maar daar liggen honderden eilandjes !

— Twee duizend zevenhonderd, zei Joe kort. Begrijp je nu, dat we in die verwenste doolhof jarenlang verstoppertje kunnen spelen ?

Ondanks die tegenslag was de baai, die zich voor hen uitstrekte, grandioos genoeg, om op Karel een diepe indruk te maken. Die vreemde rotsen rezen in allerlei grillige en eigenaardige vormen uit het water op, zwaar en massief.

Intussen stevende de jonk de baai van Lan-Ha binnen. De drie jachten zwenkten om het eilandje Kornu en zetten de jonk achterna.

— Denk je, dat het niet beter is, hem eens met onze mitrailleusen onder vuur te nemen ?

— Wacht op de bevelen van de Grote Baas.

Maar de Grote Baas kende de Baai van Along ook en hij wist, hoeveel vissers er rondzwerven en bengels, die op de eilandjes en over de rotsen stoeien. Als ze de jonk hier onder vuur namen, liepen ze gevaar onschuldigen neer te schieten. Nee, ze waren er niet in geslaagd, de jonk in open zee te treffen, nu moesten ze proberen dicht genoeg te komen, om ze te torpederen.

Intussen vertikte de jonk het, de gewone doorvaart te volgen. Op groot gevaar van tegen de rotsen te pletter te lopen, zwenkte ze allerlei enge geulen in, liep dan tussen het Unie-eiland en het Vrede-eiland door en scheerde rakelings langs de duizenden scherpe riftanden, die de scheepswanden bedreigden.

Op de jachten galmde de stem van de Grote Baas door de koptelefoons:

— Pas op, jongens. We komen in gevaarlijke wateren. Een van jullie moet aan de voorsteven staan en waarschuwen, als er gevaar is.

Joe gaf het bevel van de Grote Baas aan Karel door en deze voerde het uit.

— O. K., ouwe jongen ! Als ik m'n twee armen in de lucht steek, moet je stoppen. Voor de rest zal ik de richting aangeven, die je moet volgen.

Hij ging plat op z'n buik op de voorsteven liggen, zodat het water bijna in zijn gezicht spatte, en tuurde ingespannen naar de enge vaargeul.

De jonk was juist tussen twee rotswanden geglipt en Karel hoopte, dat ze te pletter zou lopen. Maar de stuurman scheen de weg uitstekend te kennen, want de jonk verdween tussen de rotsen en was daarmee uit het zicht.

Op hun beurt gleden de jachten tussen de rotsen, scheerden er rakelings langs en... bevonden zich plots in open water.

De achtervolging werd met verbetenheid voortgezet De jachten voeren op gelijke hoogte verschillende eilanden voorbij en schoten dan een engte in. Rechts en links gleden de eilanden voorbij, ontelbaar. Vlak voor hen rees een eiland met een vreemde vorm uit de zee op. Het leek wel een obelisk.

Karel draaide zich om en riep Joe toe :

— Je moet werkelijk in je arm knijpen om nog te geloven, dat we op zee zijn ! Je zou eerder denken, dat we in een woud met reuzenbomen aan het wandelen zijn of dat we een fantastische grot bezoeken. Ieder eiland heeft zijn eigen vorm !

De inwerking van de schurende golven, wind en regen hadden inderdaad diep in de rots gebeten, alle aarde weggespoeld en alle plantengroei onmogelijk gemaakt. Wat overbleef had allerlei grillige, spookachtige vormen.

Joe stuurde de boot onverstoorbaar tussen de eilanden door en hield een waakzaam oog op het zog van de jonk, om op geen klippen te stoten.

In de engte van Vaiko was het, dat het drama losbarste. Ze zagen, hoe de jong plots haar vaart vertraagde en zwenkte, terwijl van achter de rotseilanden uit alle richtingen sampans te voorschijn kwamen geschoten, recht op de jonk toe. De sampans waren zwaar beladen met gewapende mannen, die met hun glinsterende wapens zwaaiden.

(Wordt vervolgd.)

DE PATROELJE der Adelaren

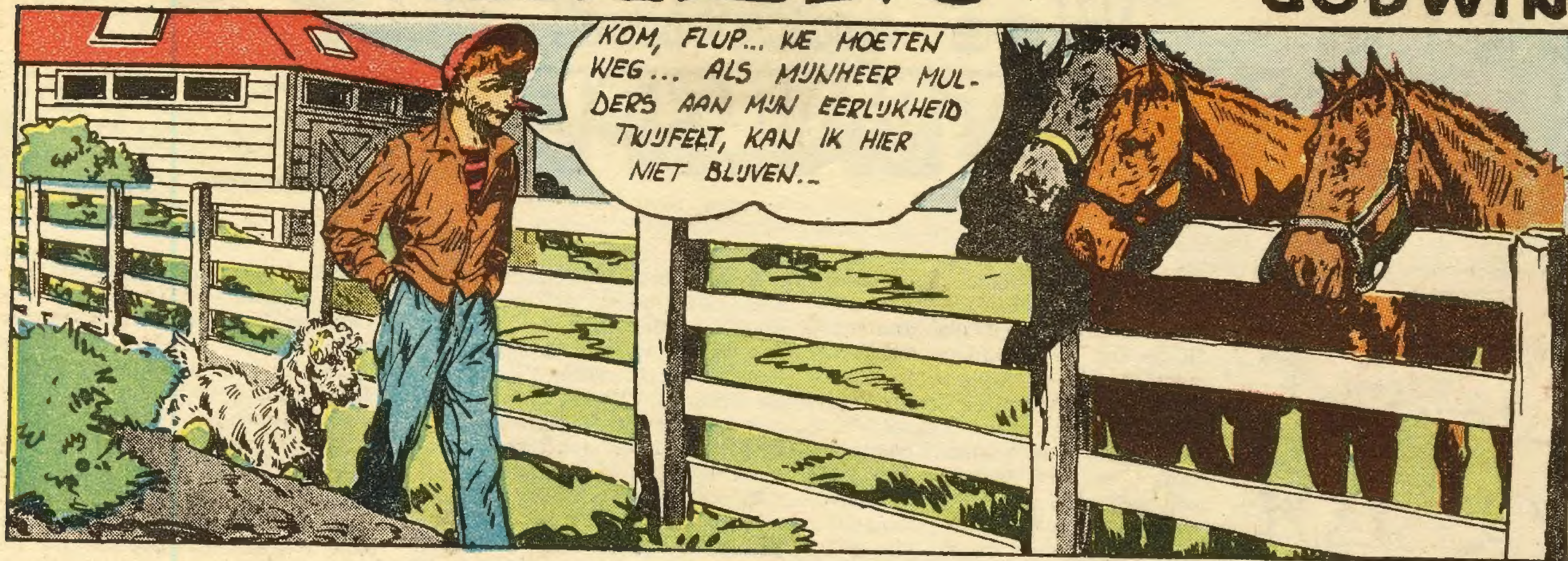

RIK RAKKERS

DOOR FRANK GODWIN

Beste Elsje,

Je vader wantrouwt me. Ik kan dus niet langer blijven. Ik weet dat ik onvoorzichtig ben geweest met het uurwerk, maar ik dacht niet dat je vader aan mijn eerlijkhad zou twijfeden. Ik ben zeker, dat jij er anders over denkt.

Je vriend

Rik

SNUFFELTJE VERTELT...

Hoe ontstond het VOETBALSPEL ?

Dat zal jullie zeker nieuwsgierig maken, niet, DINGAAN uit Beveren-Roeselare ? Wel, dan zeg ik je om te beginnen, dat het voetbalspel — althans in zijn primitiefste vorm — reeds teruggaat tot... Julius Caesar !

Het spel heette toen « haspartum » en het bestond hierin : een met zand gevulde ossenblaas over een doellijn te brengen. Over de verdere regels van dit spel tast men echter in het duister. We weten alleen dat er met meer woede en furie dan sportief « gespeeld » (lees : gevochten) werd. Ik vermoed, dat de Romeinen dit spel, zoals zovele dingen, bij de Grieken gehaald hebben. Zou de naam « haspartum » niet iets met Sparta, de voor eeuwig beroemde en beruchte stad der ijzeren krachtpatsers, te maken hebben ? Wat er ook van zij, het spel kwam in Gallië terecht en vandaar in Brittanje.

Uit dit woeste « haspartum » groeiden drie soorten « voetbalspel ». In de Italiaanse gewesten kreeg het de naam « giocco del calcio » — naam, die het huidige voetbalspel bij de macaronieters nog draagt. Dit was reeds een tamelijk goed gereglementeerd spel. Het speelveld was ongeveer honderd meter lang en vijftig meter breed en werd met palen afgebakend. De twee ploegen waren uit niet minder dan zeven en twintig spelers samengesteld. Dezen stelden zich met de voeten... en met de vuisten te weer om een grote, lederen bal in een « bepaalde » omheining in het kamp der tegenstrevers te krijgen. Het zeventwintigtal was als volgt ingedeeld : vijftien aanvallers (een soort van voorlijn !), vijftien meter daarachter stonden weer vijf man, tien meter verder volgden vier middenspelers en tenslotte drie achterspelers, die wij nu doelverdedigers zouden noemen. Het moet een hartverkwikkend schouwspel geweest zijn, die vier en vijftig stampende en stompende manskerels over het veld te zien stormen, een echte « veld »-slag !

En het spel stond hoog in aanzien. De meest aristocratische personen rekenden het zich tot een eer, er in op te treden. Zelfs Pausen als Clemens VII, Leo X en Urbanus VII waren kampioenen van de Florentijnse voetbalsport ! Tot in de achttiende eeuw bleef dit spel in de mode.

In Frankrijk ontwikkelde het « haspartum » zich tot een veel primitiever sportvorm. Het kreeg er de naam van « soule », een spel, dat vooral in de uithoeken Bretagne en Normandië in voege was. Twee naburige dorpen traden tegen elkaar in 't « veld ». De leren bal werd gelegd op de scheidingslijn van de twee gemeenten en al wie zich geroepen voelde, trachtte zich van de bal meester te maken met het doel, hem naar de kerktoren van het « vijandige » dorp te drijven ! Alle middelen waren goed. Een scheidsrechter — gelukkig voor de arme man ! — was er niet, een terrein werd niet afgebakend. Men nam eenvoudig de kerktoren als « doel », omdat die van overal zichtbaar was. Een aantal spelers — beter gezegd vechters — was niet vastgesteld. Ieder kamp verzorgde intussen zelf zijn gekwetsten en verzamelde zijn doden... Grote beloningen waren er voor de overwinnaars voorzien ! Wat een rare middeleeuwen toch ! Maar ik vrees soms een beetje, dat de geschiedenis zich aan het herhalen is.

De Engelsen noemden hun spel van de aanvang af « football-play ». Het kende weldra zo'n succes, dat de boogschieterij en de steekspelen 't er tegen moesten afleggen. Maar dat was tegen de zin van de grote heren. Immers, steekgevechten en boogschieten was niet enkel « sport » maar tevens een goedkope training voor de oorlog. Met het voetbalspel konden moeilijk hun belangen verdedigd worden. Dus werd al spoedig tot het verbieden ervan overgegaan. Koning Edward II vaardigde in 1314 een edict uit, dat op straf van gevangenzetting verbood « stenen te werpen, met de kegels te spelen of hockey en voetbal en andere domme (sic !) spelen te beoefenen, zoals die, welke zonder nut zijn, of zich in dergelijke spelen te mengen » (waarschijnlijk bedoeld voor de... pronostiekmensen).

In de grote steden kreeg men het volk « er onder ». Op de buiten bleef het spel in zwang, vooral in Schotland. Toch taande ook weldra zijn populariteit en tegen het einde van de achttiende eeuw was het voetbalspel zogoed als verdwenen. Toen wierpen de colleges er zich op. Het oude spel werd herzien, aangepast aan de meer verfijnde zeden. Het bepaalde uitdrukkelijk, dat het... geen doden of gekwetsten meer onder zijn spelers wilde tellen ! Zo beleefde 't opnieuw een onverwachte bloei, die steeds in stijgende lijn ging.

Nog was dit echter ons huidige voetbalspel niet. Er werd nog steeds met handen en voeten « gewerkt ». Het officiële spel werd eerst in 1863 in Engeland vastgelegd. De « Football Association » werd toen opgericht, die de vaste spelregels ontwierp. Zij scheidde voorgoed : « rugby-football » (wat wij nu gewoon « rugby » noemen, en waarbij de bal ook met de hand mag aangeraakt worden) en het « association-football », dat men sindsdien gewoon football is gaan noemen en dat wel geen verdere verklaringen nodig heeft. Wisten jullie, dat de naam rugby afkomstig is van de school van Rugby, waar deze sport voor het eerst op die manier beoefend werd ?

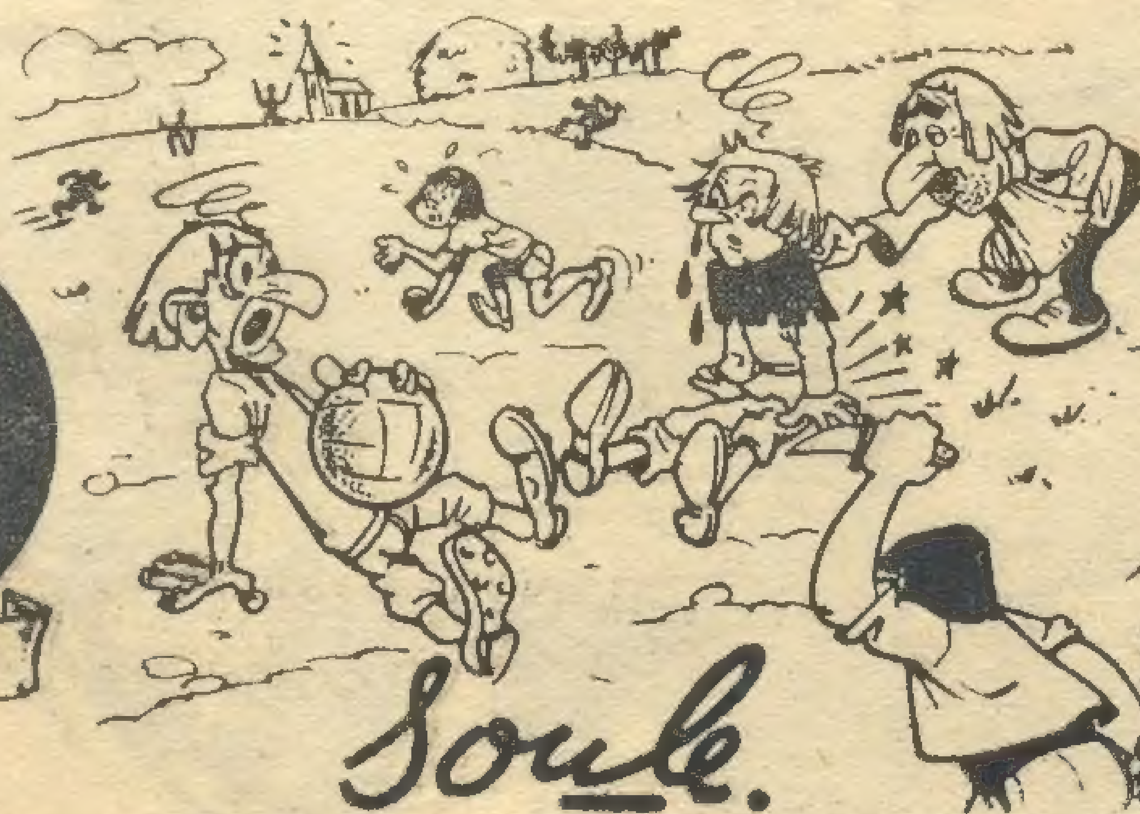
Kort na 1863 werden in alle andere landen ook voetbalbonden opgericht en ontstonden ploegen en competities, die wij wel nooit meer kwijt zullen raken ! Tot groot jolijt van onze rakkers, geloof ik ! Waar of niet ? Daarom roepen wij nog eens samen enthousiast : **Met Robbedoes vooruit en vooraan !**

En tot volgende week !

Je trouwe aartsrakker,

SNUFFELTJE.

De « Groene Horzels »

Deze wel ongewone naam is niet die van een voetbalploeg of een geheime vereniging. Het is de naam van een... luchttransport-instelling. Met als kenspreuk : « Alles, Altijd, Overal » is het wellicht een der meest zonderlinge luchtvervoer maatschappijen, die bestaan. Het is feitelijk geen maatschappij, maar een dienst, want hij maakt deel uit van de Amerikaanse Luchtmacht. De officiële naam is dan ook anders dan « Groene Horzels » en luidt heel militair : « Strategic Support Squadron » : Strategisch Steun Eskader. In feite zijn het twee eskaders, First SSS en Second SSS. Maar, hoewel ze een gescheiden beheer hebben, doen ze alle werk broederlijk samen. Men kan dus ongeveer van een Siamese tweeling spreken Feitelijk twee, maar toch één !

De toestellen, waarmee ze vliegen, en, zoals hun kenspreuk aanduidt, alles, altijd naar overal vervoeren, zijn de grote dubbel-dek Boeing C-97 en de kleinere C-54. Hun basis hebben ze op de Biggs Air Force Base, nabij El Paso, in Texas, U. S. A., maar hun Stratofreighters (C-97) en hun C-54 kan men zowat overal aantreffen. Hun groen gestreepte rompen en rode staarten vliegen praktisch overal ter wereld op een of ander tijdstip.

Verleden jaar b. v. werden ze onder meer gezien in Alaska, Panama, Japan, Afrika, de Philippijnen en een groot aantal Europese landen.

Het werk van de SSS bestaat er in, zijn grotere broer, de « Strategic Air Command », alle mogelijke bijstand te verlenen. Deze week is het misschien het overvliegen van C-97's naar Arabië, volgende week in aller haast naar Engeland vliegen om de er op oefening zijnde B-29 van een aantal nieuwe wisselstukken te voorzien. En, hoewel de SSS oorspronkelijk niet gedacht was voor het vervoer van passagiers, behoort dit toch ook tot zijn taak.

In 1949 vervoerden de « Groene Horzels » meer dan 19.000 personen, en dit zonder één enkel ongeval. De grote taak blijft echter het vervoer van vracht, en wel onder alle vormen. Om nogmaals achteruit te kijken : in 1949 vervoerden de vier YC-97's meer dan twee en een half millioen kilogram ijlvracht. Meer dan een millioen hiervan waren van het grootste belang voor de « Koude Oorlog ». Gedoeld wordt hier op ladingen van alle mogelijke aard, die over de Berlijnse « Luchtbrug » gevlogen werden. De C-97 deed dit juist geteld in 27 vluchten, wat neerkomt op meer dan 20.000 Kgr. vracht per vlucht !

Dit jaar wordt de vloot uitgebreid met zeven nieuwe, snellere en zwaardere C-97A's. Aldus worden de « Groene Horzels » de eerste eenheid van de « Strategic Air Command », die een volledig eskader « Stratofreighters » in dienst heeft.

De « 97 » is een bij uitstek voor het werk van de SSS geschikt toestel. Met zijn ingebouwde kranen en ladingsloopplanken en verschillende ladingsdeuren en luiken, kan het toestel op praktisch elk vliegveld ter wereld zijn lading innemen zonder hulp van buiten. Ook voor wat betreft het onderhoud kan de C-97 het met zichzelf stellen. Inderdaad, ieder toestel heeft zijn eigen onderhoudsploeg aan boord, en daarbij is de bemanning, de piloot inbegrepen, volledig op de hoogte om bepaalde reparaties uit te voeren.

Vanaf zijn ontstaan scheen de First SSS geboren voor grote dingen. Het zag het licht als 320ste Troepen Transport-Eskader op 17 December 1944, op Wendover Army Field, Utah, U. S. A. Onmiddellijk nam het deel aan een der grootste gebeurtenissen uit de militaire geschiedenis. Zijn opdracht was strikt geheim : inzake van transport door de lucht, steun verlenen aan de 509th Bomb Group. Het was de 509, die de eerste atoombommen uitwierp !

Met het einde van de oorlog keerde de 320 met de 509 terug naar de U. S. A. Een groot deel van het personeel zwaaide af, en er bleef van de trotse eenheid niet veel meer over. Toen plots, begin 1946, kwam men weer met een atoomzaakje op de proppen. Het moest helpen aan het vervoer in verband met de zogenaamde « Operation Crossroads », de atoomproeven te Bikini.

Tijdens die periode kreeg de eenheid haar bijnaam van Groene Horzels, naar de groene strepen en het horzel-kenteken op de vliegtuigen.

Nadat ook deze opdracht vervuld was, keerde de eenheid terug naar Amerika. Hier kreeg het een andere naam en werd de « First Air Transport Unit ». Het kwam onder de Achtste Luchtmacht (Eight Air Force). In September 1947 verhuisde men van Roswell — waar de eenheid na Bikini was teruggekeerd — naar Carswell Air Force Base, Forth Worth, U. S. A., waar, in Juni 1948, de naam nogmaals veranderd werd in « First Strategic Support Squadron », naam die het nu nog draagt. Daar ook kwam de eerste Stratofreighter in dienst, een der eerste YC-97's.

Het grote publiek krijgt van het werk der Horzels weinig te zien. Er werd veel geschreven over straalvliegtuigen, die verleden jaar de Atlantische Oceaan overstaken. Een zeer mooie prestatie inderdaad, maar achter de schermen stond de First SSS, en hiervan werd niet gesproken in de bladen ! Maar de mannen van de groep der « Groene Horzels » zijn zeker niet tuk op goedkope publiciteit. Waar ze fier op zijn, is op hetgeen hun eenheid presteert. De leden van een Horzel-bemanning vliegen gemiddeld 100 uur per maand. Als ze niet vliegen, zitten ze aan een of ander werk in de gronddiensten. Een der belangrijkste officieren van de eenheid, Colonel Ladd, zo belangrijk omdat hij de bevelhebber is, heeft zo maar eventjes 19.000 vlieguren op zijn aktief. Hij begon die uurtjes te verzamelen in de tijd, dat het verkeersvliegen nog als waaghalzerij beschouwd werd. Maar nog drukker dan de mannen moeten de machines werken. Wanneer een toestel thuiskomt, is het niet ongewoon, dat er reeds een nieuwe bemanning klaar staat om het, na een korte revisie, weer naar een ander punt op de wereldbol te doen verhuizen. Sinds 1946 vlogen de Groene Horzelvliegtuigen zowat 40.000 uren. In de loop van 1949 alleen vlogen zij het gelijke van 81 vluchten om de wereld.

Bij dit stukje geven we een afbeelding van het grappige « Horzel »-kenteken van de eenheid. Maatschetsen van de gebruikte toestellen zullen we in ons maatschetsenhoekje opnemen.

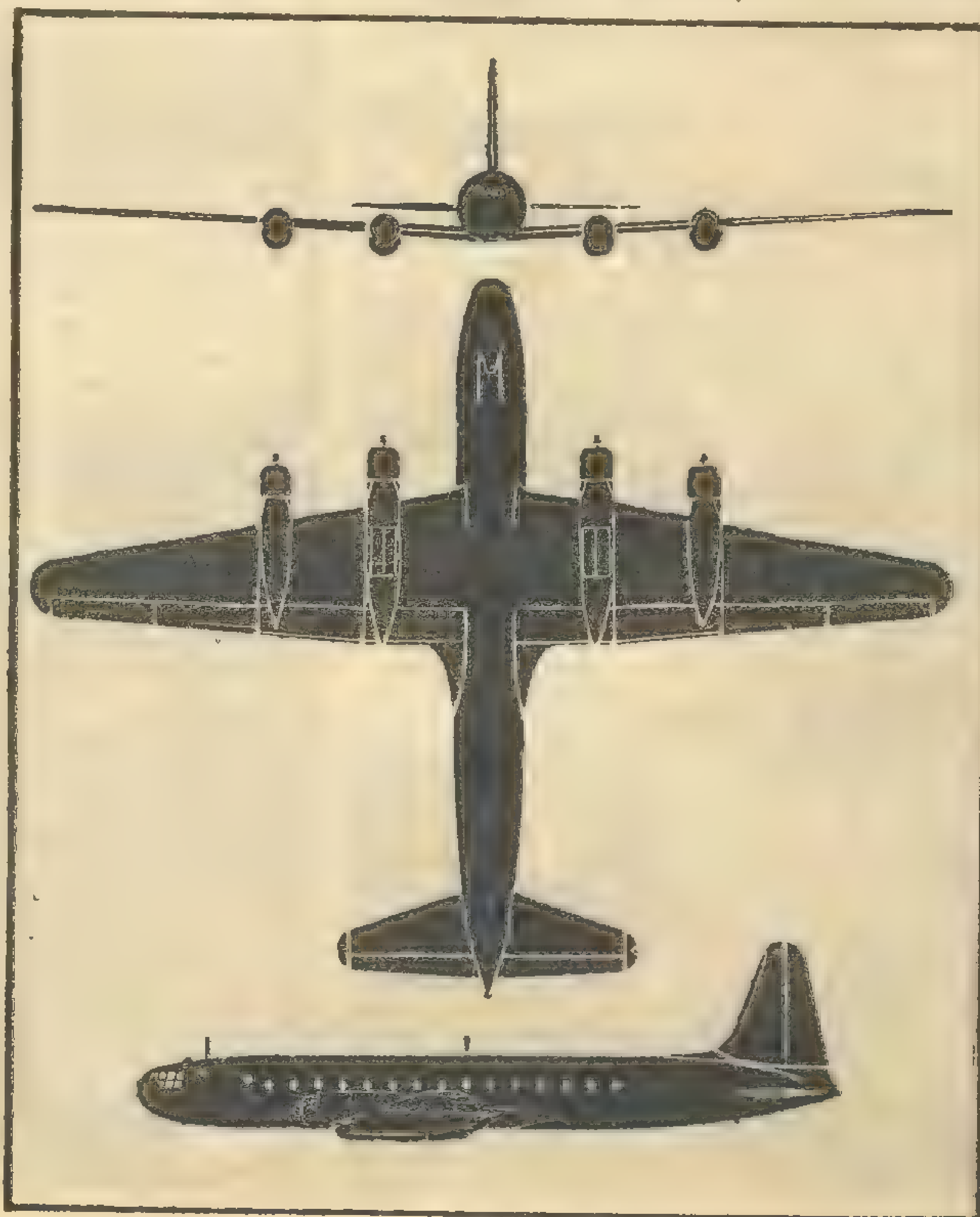
BOB.

ONS MAATSCHETSENHOEKJE

ILYUSHIN IL-18

Viermotorig verkeersvliegtuig van de Avro Tudor-klasse. Er is plaats voor 60 passagiers en een bemanning van 5 koppen. Het schijnt een oorspronkelijk Russisch ontwerp te zijn. Spanw. 39,35 m. Lengte 30,50 m. Maximum snelheid 485 Km.-u. Kruissnelheid 270 Km.-u. Vliegbereik 2.500 Km.

The Aeroplane spotter. - Copyright drawing.

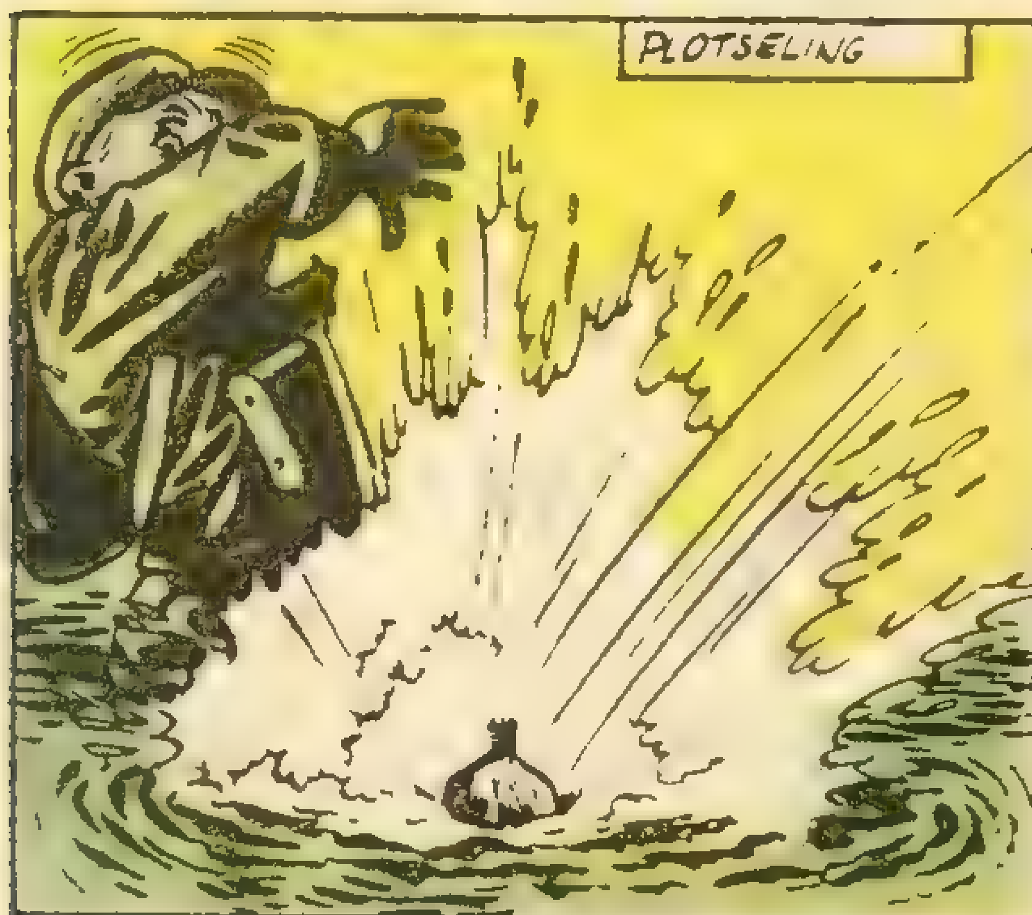

DE VLIEGENDE TIJGERS

Mo ontdekt de verhakkelde lichamen van de door de buffels gespietste Jappen. Er zijn nog een paar overlevenden.

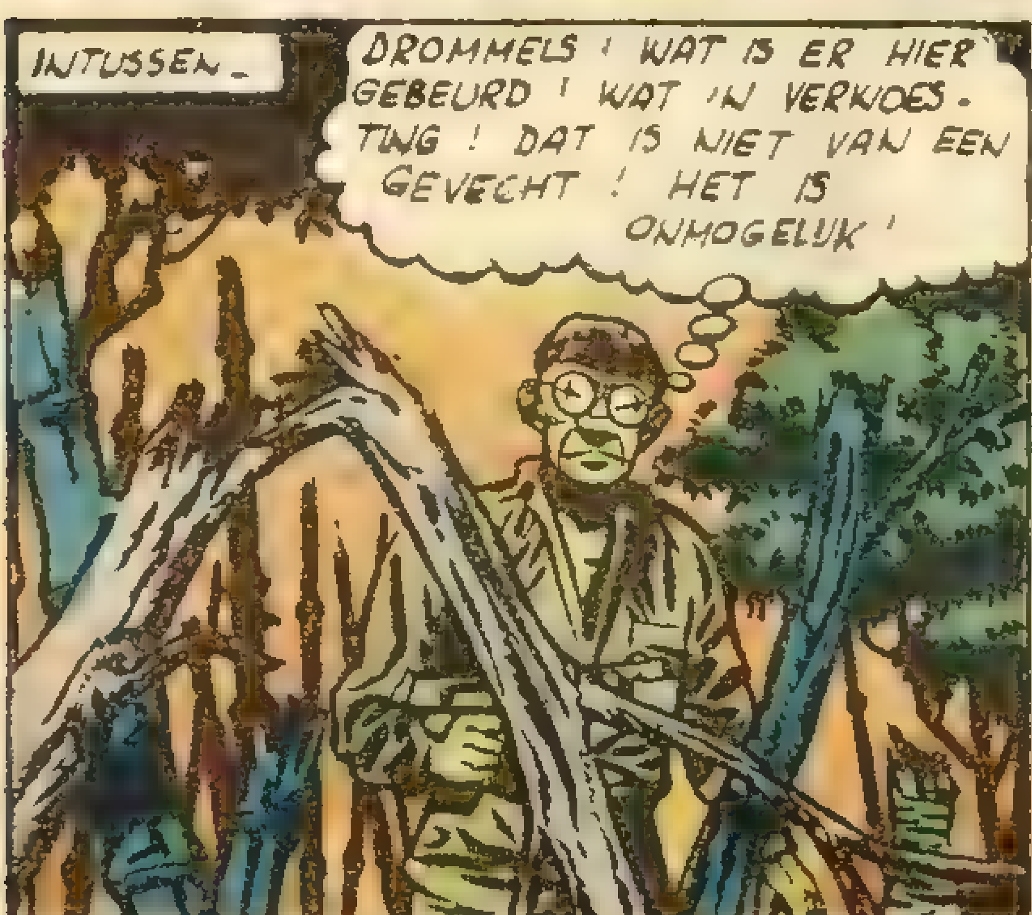

GEEN SPOOR VAN HEN..
HANDEN OMHOOG !..

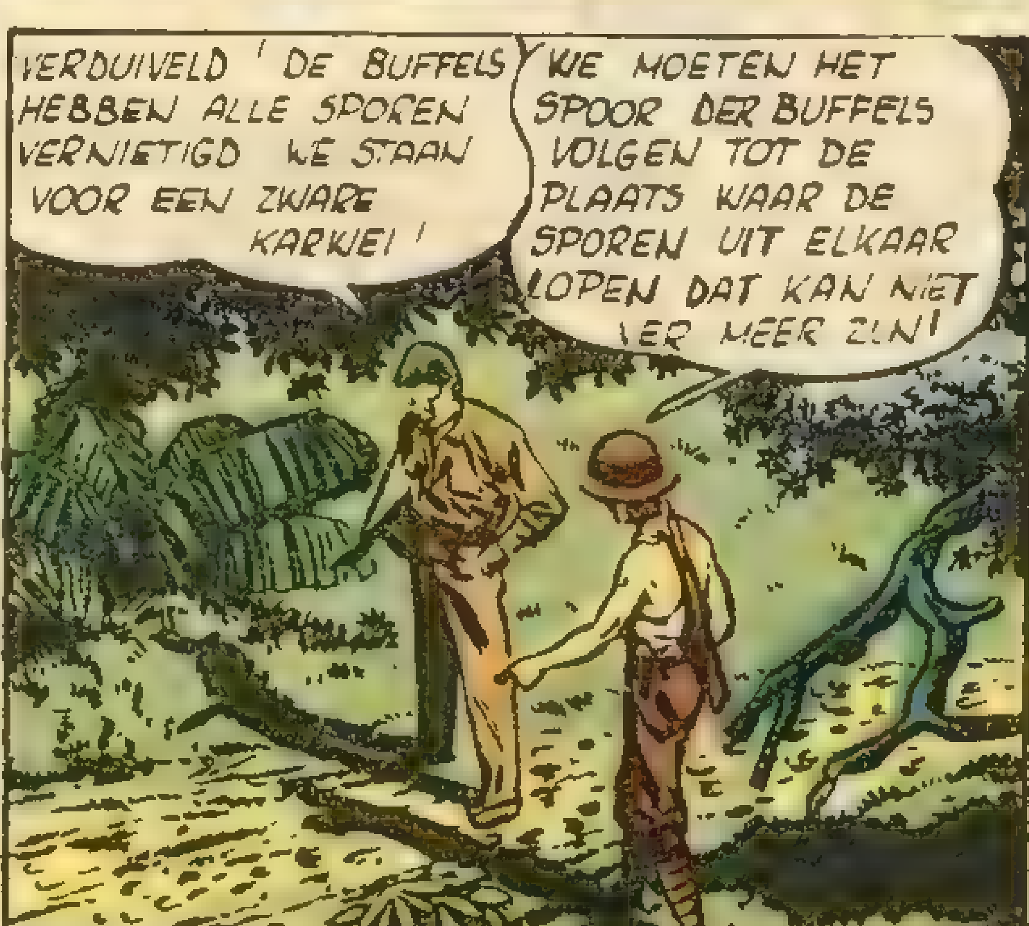

EN HOU JE KALM!
HE 'T IS EEN CHINEES.. WAAR ZIJN JE KAMERADEN SCHEEFGEZICHT?
DOMME EZELS ! KIJK EEN BEETJE BETER UIT JE OGEN, IK BEN HO-SJOENG-JOENG ! JULLIE MOESTEN TOCH WETEN, DAT IK JULLIE HELPER BEN
WIE BEWIJST DAT?

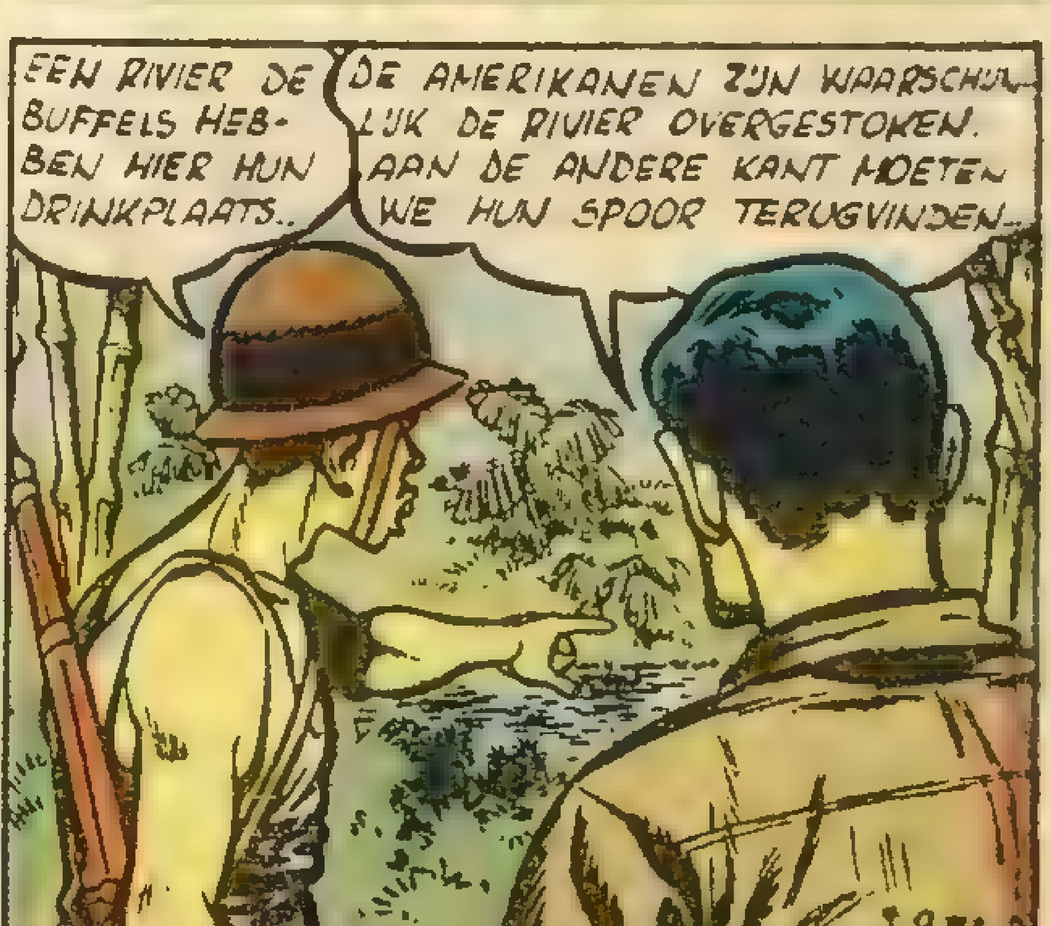

BEKIJK DAN DIT MAAR EENS EVEN!
O! HET TEKEN VAN DE "ZWARTE DRAAK"!.. U HEBT MAAR TE BEVELEN, EXCELLENTIE!

WAT IS ER VAN DE AMERIKANEN GEWORDEN?
WE ZATEN HEN VLAK OP DE HIELEN, TOEN WE AANGEVALLEN WERDEN DOOR EEN TROEP WOEDENDE BUFFELS... DAAR HEBBEN DE AMERIKANEN GEBRUIK VAN GEMAAKT OM WEG TE KOMEN.

ZIJN ER NOG ANDERE OVERLEVENDEN?
JA, MAAR DIE ZIJN DE JUNGLE IN GEVLUCHT
ZIJ TRACHTEN WAARSCHIJNLIJK DE ANDERE GROEPEN VAN DE "KAO-DEÏ" TE BEREIKEN

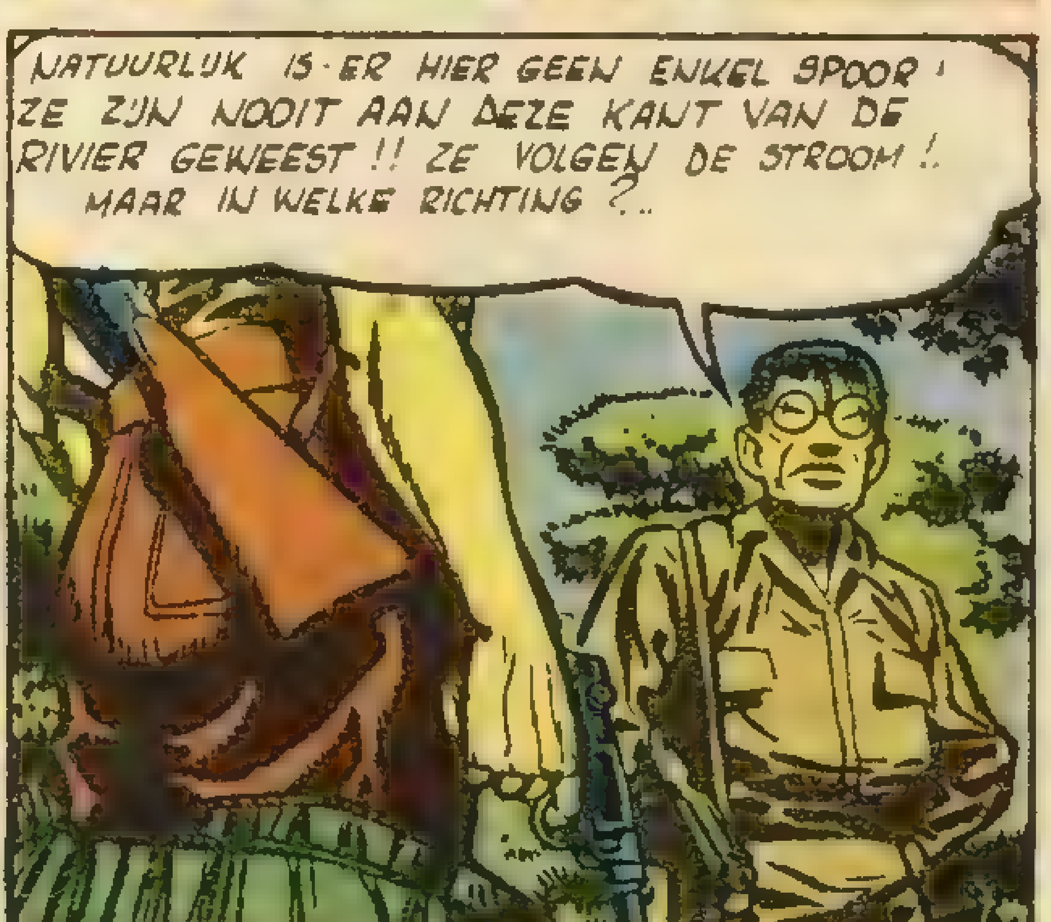

IN ORDE! JULLIE TWEEEN GAAN HULP HALEN, TERWIJL WIJ HET SPOOR VERDER VOLGEN. IK ZAL DUIDELIJK ZICHTBARE SPOREN ACHTERLATEN, ZODAT JULLIE ME KUNNEN VINDEN!
IN ORDE, EXCELLENTIE.

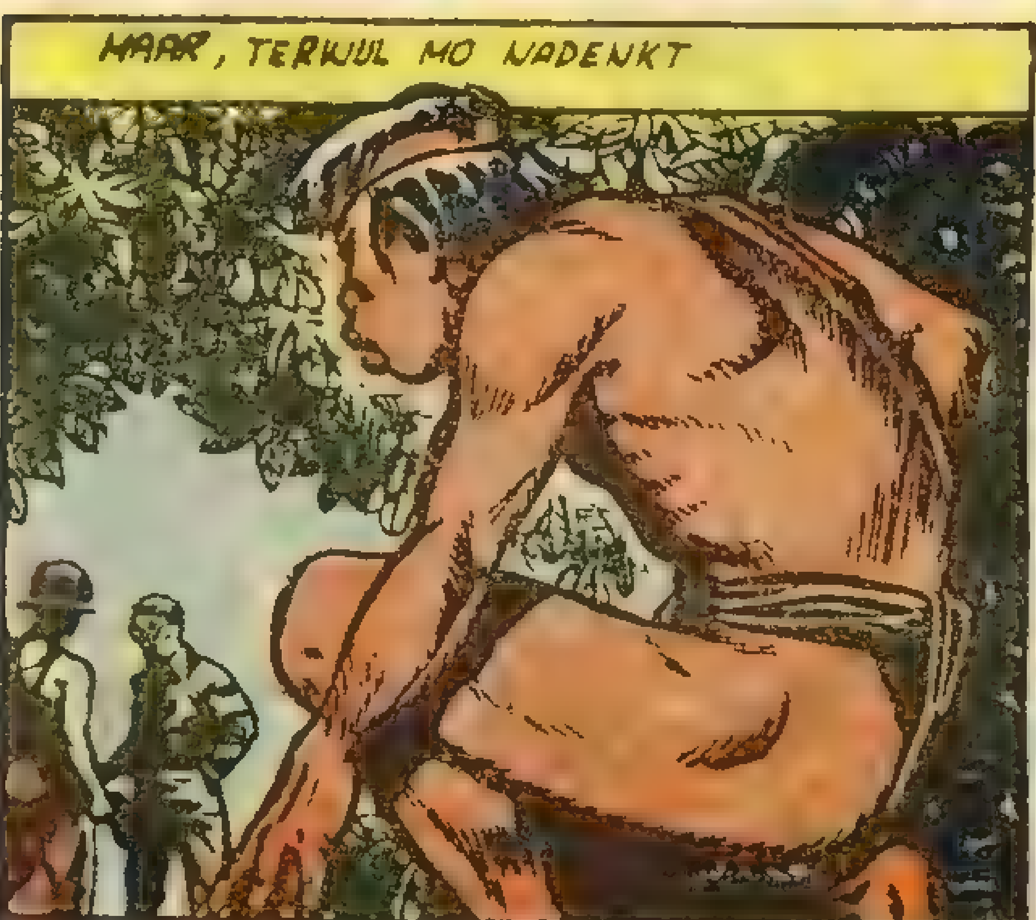

VERDUIVELD! DE BUFFELS HEBBEN ALLE SPOREN VERNIETIGD. WE STAAN VOOR EEN ZWARE KARWEI!
WE MOETEN HET SPOOR DER BUFFELS VOLGEN TOT DE PLAATS WAAR DE SPOREN UIT ELKAAR LOPEN DAT KAN NIET VER MEER ZIJN!

EEN RIVIER DE BUFFELS HEBBEN HIER HUN DRINKPLAATS..
DE AMERIKANEN ZIJN WAARSCHIJNLIJK DE RIVIER OVERGESTOKEN. AAN DE ANDERE KANT MOETEN WE HUN SPOOR TERUGVINDEN..
J.231.3

HOE KAN DAT NU NIETS TE VINDEN!
ZE HEBBEN AL HUN SPOREN VERWIJDERD!

MAAR EEN UURTJE LATER...
ALTIJD NIETS 'T IS OF ZE IN LUCHT VERANDERD ZIJN.
DAT IS PECH ALS ZE NIET HOE IS HET MOGELIJK DAT IK DAAR NIET VROEGER AAN GEDACHT HEB?..

NATUURLIJK IS ER HIER GEEN ENKEL SPOOR! ZE ZIJN NOOIT AAN DEZE KANT VAN DE RIVIER GEWEEST!! ZE VOLGEN DE STROOM!. MAAR IN WELKE RICHTING?..

MAAR, TERWIJL MO NADENKT

EN INTUSSEN...
KOM, NU KUNNEN WE DE OEVER OP
'T WERD TIJD!
'T IS TE HOPEN DAT DE JAPPEN, ALS ER NOG OVERBLIJVEN, ER NIET IN SLAGEN ONS SPOOR TERUG TE VINDE..
J.231.B.

De beste Politie ter Wereld

De naam van de beste politie ter wereld verdient ongetwijfeld de Canadese Bergpolitie, de welbekende « Mounties », die zo vaak in een film optraden. Deze leden van de G-divisie zijn een heel ander slag politiemannen dan die bij ons het verkeer regelen of de briefjes van de processen-verbaal rondbrengen, al moeten die er natuurlijk ook zijn en zullen er ook daar wel uitblinkers zijn. Deze Canadese politie in hun « scharlaken tunieken » heeft een ontzaglijk zware baan en van de mannen wordt vaak een heldhaftig optreden gevraagd. Hun roem, die over heel de wereld verbreid is, heeft heel wat slachtoffers van hun plicht gevergd.

GEEN KOUDE DRUKTE...

Van een Canadees hoorde ik de volgende geschiedenis, die daarenboven werkelijk gebeurd is ! Op een goeie dag komen er aan de Canadese grens 450 Crees-Indianen aan, die begeleid worden door een kolonne Amerikaanse ruiterij. Deze Indianen moesten aan de grens door de Canadese politie worden overgenomen. De « mounties » kregen dat zaakje op te knappen. Zij hadden de roodhuiden naar hun « reservation » te brengen, waar ze de winter zouden doorbrengen.

De commandant van de Amerikaanse kolonne staat stom-verbaasd, als hij aan de grens slechts een Canadese korporaal met twee manschappen vindt.

— Waar is het escorte voor de Indianen ? vraagt hij aan de korporaal.

— Wel... hier !... antwoordt de Canadees even verbaasd.

— Ja, ja, jullie drieën zie ik wel ! Maar waar is de rest ?... Zijn jullie niet met meer ?...

— Zeker, kapitein, antwoordt de Canadees trots. We hebben nog een vierde man. Maar die heb ik in het kamp gelaten om voor kok te spelen...

Inderdaad is de Canadese Bergpolitie weinig talrijk. 4.000 man ! In een stad van enige betekenis zijn reeds evenveel agenten nodig voor politiediensten en het handhaven van de orde. En hier bewerken die 4.000 man een grondgebied zo groot als heel Europa ! De Canadese overheid staat op het standpunt, dat je nooit twee mensen op een plek moet zetten, waar één het werk afkan. Gevolg hiervan is ook dat de bevordering niet snel gaat. Een korporaal kan soms twaalf jaar op zijn strepen wachten. De soldij is al evenmin geweldig. Vier dollar per dag, wat neerkomt op 200 Belgische frank of 15 gulden. En dat in een land, waar alles duur is ! Rijk zullen de « mounties » dus wel nooit worden en onderscheidingen worden ook niet vlot uitgereikt. Toch geniet de Bergpolitie zo'n uitstekende roep, dat er aan candidaten nooit gebrek is.

IN HET HOGE NOORDEN...

Deze politie knapt aardig wat werk op, dat moeten we zeggen. Ze bewaakt grenzen en kust, doet dienst als geheime politie en is er ook nog voor het gewone politiewerk.

Als devies voeren ze de spreuk : « Maintiens le droit » (Handhaaf 't recht).

In het hoge Noorden vertegenwoordigen zij hun regering. Vaak vind je aan de boorden van de Yukon een sergeant, die tegelijk kanton- of vrederechter is, dokter voor Indianen of Eskimo's, ontvanger van de heffingen op bont- en pelswerk, brievenbesteller, boswachter, teller en keurder van groot wild en bewaker van de vallen, die de trappers zetten. Daarbij is onze sergeant een formidabel schutter, wat bandieten zich voor gezegd kunnen houden.

Zeker, de Bergpolitie beschikt thans maar meer over 165 paarden, dus 165 bereden agenten. Ook hier wordt gemoderniseerd ! Het aantal auto's in haar dienst bedraagt reeds 800. Verder zijn er vliegtuigen, een aantal zeer snelle motorboten en 31 vaartuigen, die de zee op kunnen. Alleen in het uiterste barre Noorden doe je met moderne middelen niets en ben je, evenals vroeger, nog aangewezen op hondensleden om het uitgestrekte gebied van de Yukon en het Noord-Westen te doorkruisen.

Moed gaat bij deze prachtkerels hand in hand met eenvoud. Een doodgewone agent aarzelde onlangs niet, een afstand van 2.000 Km. af te leggen (dat is de afstand Parijs-Berlijn, heen en terug !) om een man te arresteren, die een Eskimo vermoord had !

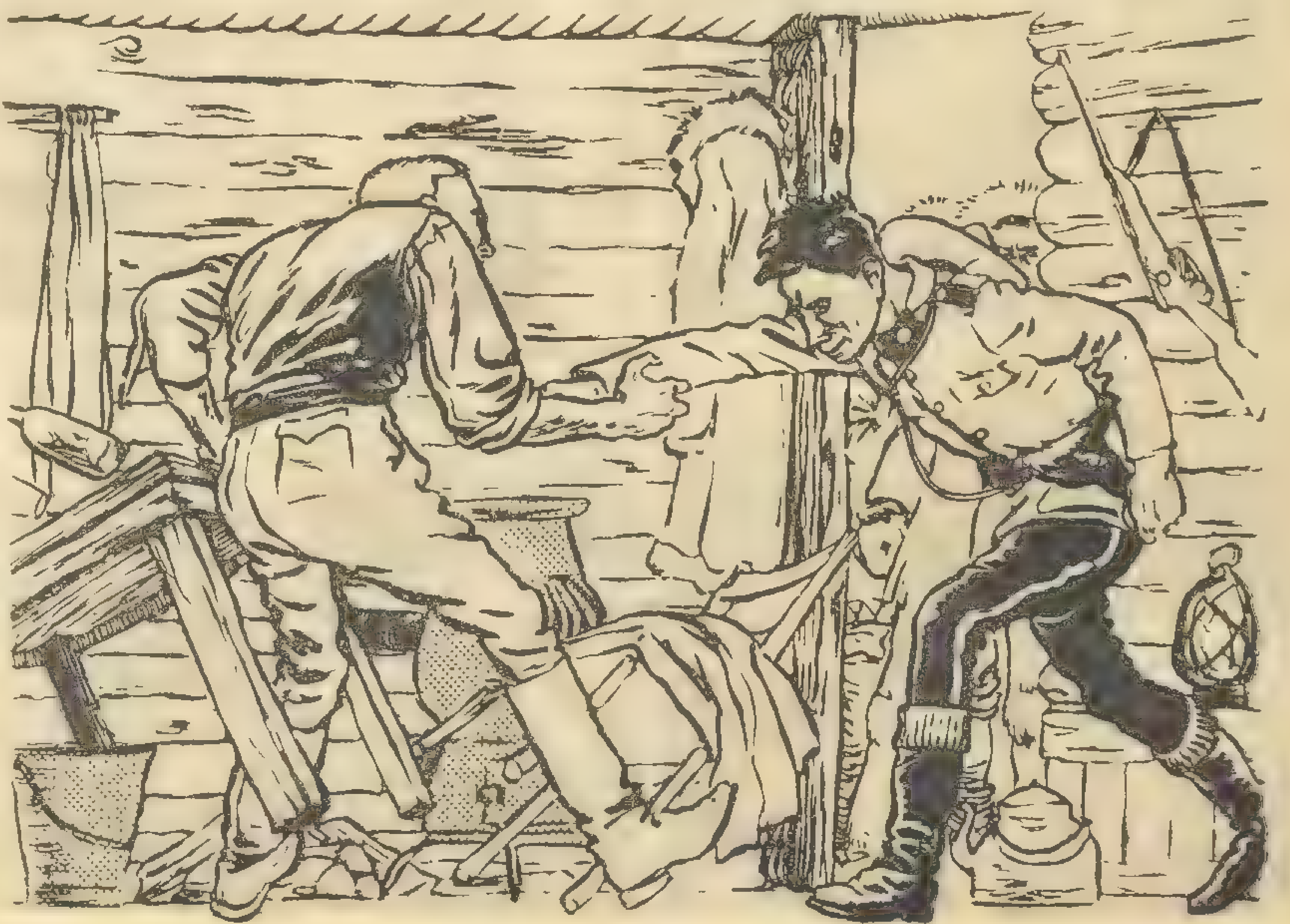
Van een ander, Charlie Hogg, is het volgende staaltje bekend. Die wist, dat Indianen de man, die zich van een revolver bedient, verachten. Daarom ging hij boven de poolcirkel de bandiet Sjaak-de-Cowboy ophalen zonder wapen. Hij wist zich met list van Sjaaks revolver meester te maken en toen volgde een ongenadig vuistgevecht. Eerst toen de bandiet de boeien aan had, liet Charlie de dokter komen. Het rapport van deze heldendaad was al heel laconiek : « Tijdens arrestatie beschadiging aan de meubels. Deur versplinterd, stoel kapot, behang en uniform door bloedvlekken ontsierd... »

Dat hier met heldenmoed gevochten werd, staat niet eens vermeld. Dat is toch vanzelfsprekend...

Even vanzelfsprekend is het, zijn post te betrekken 300 Km. noordelijker dan de poolcirkel bij een kou van 51° onder nul. Even vanzelfsprekend, daar moederziel alleen te kluizen en slechts één keer per jaar van levensmiddelen voorzien te worden, als de boot er tenminste komen kan ! Anders wordt, zoals op verschillende eilanden, die ravitaillering maar weer een jaar uitgesteld. Te begrijpen is dan ook, dat sommigen de spanning der eenzaamheid niet kunnen verdragen en er gek worden. Anderen voelen zich niet meer thuis in de mensenmaatschappij en blijven daarom jaren op zo'n verlaten post.

De geschiedenis van de Canadese Bergpolitie heeft echter niet alleen sterke stukjes uitgehaald, ze geeft ook het voorbeeld van strikte eerlijkheid en echte burgerzin. Nooit zullen de scharlaken tunieken een blanke voortrekken, omdat hij een blanke is. De Indianen en Eskimo's worden door hen niet achtergesteld. De blanke, die het waagt, een inboorling te kwetsen of te schaden, krijgt met deze politie te doen. Zoiets gebeurt daar nooit straffeloos. Geen wonder, dat de mensen ginds hen als een soort krijgshaftige engelbewaarders beschouwen !

M. M.

HUP ROBBEDOES

Dood Spel

De eerste helft van de wedstrijd, die ik mijn basketters laat spelen, is bijna om. Ik zie daar tussen de toeschouwers Robbedoes staan met het horloge in de hand en een verwonderd gezicht. Hij schijnt er niet meer aan uit te kunnen !

Ik heb nog maar amper rust gefloten, of hij staat al naast me.

— Hoe zit dat nu eigenlijk, meneer Frank ? Ik dacht, dat een speelhelft maar 20 minuten duurt en het is precies 28 minuten geleden, dat beginnen gefloten werd ! Ik weet, dat de ploeg van Frans twee keer dood spel gevraagd heeft. Laat het dus in totaal 22 minuten zijn. Hoe komt u er dan bij om die lui 28 minuten te geven ?

— Luister, Robje. Inderdaad, een baskett-bal-wedstrijd vraagt twee keer 20 minuten. Maar dan ook 20 minuten van DAADWERKELIJK SPEL. Zo heb ik er de tijd bij moeten tellen, die de ploegen me voor dood spel vroegen...

Tegelijk keer ik me tot de spelers :

— Mag ik jullie er nogmaals aan herinneren, dat je maar recht hebt op vier keer dood spel tijdens heel de wedstrijd ? Na de vierde keer kan ik andere aanvullende keren toestaan — bijvoorbeeld, als er een ongelukje gebeurt of een der spelers gewond raakt — maar dan ten koste van het aanrekenen van een technische fout.

Daarop sta ik Robje weer te woord.

— Luister eens, naar wat er allemaal is bijgekomen, Rob. Toen Piet na vier persoonlijke fouten het veld uit moest, heb ik mijn tijdopnemer moeten laten stoppen, tot Vic als plaatsvervanger in het veld was.

» Verder brak Frits de veter van zijn schoen. Hij mocht van mij de averij herstellen, maar weer liep toen mijn chronometer niet !

» Telkens bij een persoonlijke of technische fout, die begaan werd, telde de tijd niet mee vanaf het ogenblik, dat ik de fout constateerde tot het moment, dat ik de bal aan de tegenpartij gaf voor een vrije worp. Enzovoort. Al dat oponthoud heeft de 20 minuten tot 28 gerekt, wat jij zo ongewoon vindt

» Zeg, kerel, nu je er toch bent : neem jij eens tijd op voor de tweede helft van de wedstrijd ! Hier heb je mijn tijdopnemer en red je verder maar met onderstaand lijstje

het spel is dood als de scheidsrechter fluit :

VOOR EEN FOUT	KOMT NIET IN HET PROCES-VERBAAL
NA EEN OPMERKING VAN DE MERKER	KOMT NIET IN HET PROCES-VERBAAL
VOOR TE LANG TREUZELEN BIJ SPELHERVATTING	MAG IN HET PROCES-VERBAAL
OP AANVRAAG VAN EEN PLOEG	MOET IN HET PROCES VERBAAL
STOPPEN VOOR ONGELUK OF WISSELING VAN SPELER	MAG IN HET PROCES-VERBAAL

WIJ BEGINNEN DE DAG ...

421 ZIJWAARTS OPHEFFEN DER GEBOGEN ARMEN - SCHOUDERS EN ARMEN OPHALEN, HANDEN SLAP

428 SLEEPPAS MET GEBOGEN BOVENLIJF.- ZO DE KAMER ROND. ARMEN OP NATUURLIJKE WIJZE LATEN AFHANGEN.

439 ZITTEND MET BENEN IN SPREIDSTAND JE LICHAAM VOOROVERBUIGEN.- PROBEER ZO VER MOGELIJK DE GROND TE RAKEN. ARMEN DUS ZOVER MOGELIJK GESTREKT NAAR VOREN.

472 TER PLAATSESPRINGEN EN TEGELIJK HET VRIJE BEEN VOORUIT EN ACHTERUIT GOOIEN.- IN HET OPSPRINGEN DE BEENBEWEGING UITVOEREN. MET BEIDE VOETEN TEGELIJK OP DE GROND NEERKOMEN

De gestoorde robbenvangst...

In het schemerige poollicht zien we Inioelok met zijn harpoen op de schouder zingend door de sneeuw stolperen.

Een pracht van een Eskimo-knaap ! 1,57 m. lang — wat voor een Eskimo « geweldig » is — 18 jaar en breed van schouders. Hij is vlug en vlot van beweging, ondanks al zijn pelskleren. Net een grappig kerstmannetje. Hij voelt zich hier volkomen thuis.

Inioelok is geen Eskimo van de Groenlandse kust. Die Eskimo's kennen al electriciteit, radio en machinerieën. Hij is een Eskimo van het binnenland waar ze nog echt in igloes (ijshutten) wonen : vader, moeder en zijn broeders. Bij Inioelok bestaat de verlichting nog uit een pitje, dat brandt op robbenvet. Zijn auto is zijn slee, met Biki en Samou ervoor, hun twee tamme rendieren.

Inioelok is op jacht.

Hij heeft goede zin, want hij at overvloedig en oefent nu zijn ledematen om ze los en soepel te houden. Hij mikt met zijn harpoen in de sneeuw. Zo zal hij de robben treffen.

Daarvoor moet hij echter achter die grillig opgeschoven ijsblokken zijn. Nog iets verder dan waar vroegere jachten zich afspeelden. Zo komt Inioelok op een tamelijk vlak stuk ijs, dat niet zo heel dik is. Daar kan hij gemakkelijk gaten in hakken, waardoor de robben dan komen ademen.

Inioelok hoopt er toch éentje te pakken te kunnen krijgen. De voorraad vet voor de lamp is onrustbarend geslonken. Daarbij is het verse vlees van een rob, dat je met hele slierten tegelijk in je mond propt (om de lap dan met het grote sneeuwmes rats voor je lippen af te snijden) niet te versmaden !

Zo, hij is er.

De jonge Eskimo springt behendig van blok op blok. Vervolgens veegt hij op de beste plek de sneeuw van het ijs en hakt er met zijn bijl een gat in. Het gat is juist groot genoeg om de kop van een rob door te laten. Daarna gaat Inioelok geduldig bij het gat zitten. Hij wacht tot de rob zich gewaardigt te komen Daarbij houdt hij de harpoen werpensgereed. Hij moet zo wel blijven zitten, daar het minste gerucht de robben op de vlucht jaagt.

Eenzaam en verlaten ligt daar de troosteloze vlakte van sneeuw en ijs. Er is maar één teken van leven in heel die streek : de stomende adem van Inioelok... Stilzwijgen drukt op alles.

Maar... wat is dat ? Wat beweegt daar achter een der grote ijsblokken ? Een andere jager ? Ja, maar... die op jacht is naar deze jager ! Een jager in witte pels, met platte wijkende schedel. Een poolbeer en geen kleintje !

De beer heeft Inioelok, zoals die daar bij het gat te loeren zit, al lang geroken. Snuffelend stak hij zijn muil naar alle kanten. Toen is hij zijn poot glad gaan likken, waaronder de haren zijn machtige klauwen zitten. Daarmee kan hij het dikke vlees van de robben en... een Eskimo vaneen scheuren. Tenslotte sloop hij door honger gedreven naar dat hoopje-vlees-in-een-pels, dat daar op het ijs zit.

De dikke eeltkussens onder de plompe poten verzekeren de beer een onhoorbare gang. Tegen de wind in nadert hij zijn slachtoffer.

Nog vijftig meter ! Maar dan is het ook open terrein en kan de beer zich niet meer achter opeengeschoven ijsschotsen verbergen.

Tot nu toe heeft Inioelok niet het flauwste besef van wat hem boven het hoofd hangt. Hij heeft slechts oog voor het gat in het ijs. Daar moet een rob zijn kop doorsteken. Hij zit onbeweeglijk en toch is iedere vezel van zijn lichaam gespannen.

Toch is er iets in zijn onderbewustzijn, dat hem waarschuwt voor hij-weet-niet-wat ! Hij voelt zich ongerust. Even kijkt hij op. Voor zich en opzij niets. Achter zich...

Toen de jongen zich omdraaide, ging op hetzelfde ogenblik de beer bliksemsnel liggen om niet ontdekt te worden. Te midden der hummocks (ijsheuveltjes) rondom hem. Een ander had zich misschien door de beer laten foppen, maar niet Inioelok ! Hij zag het nog juist en begreep...

Snel schiet de jongeman overeind en houdt zijn harpoen klaar. Aan vluchten hoeft hij niet te denken, daar dit nutteloos is. Zijn enigste kans blijft, zich te verdedigen met de wapens, die hij heeft. Maar die zijn eigenlijk niet voor een berenjacht bestemd. Wat begin je tegen een beer met een bijltje, een harpoen en een sneeuwmes !

De beer schijnt te beseffen, dat hij ontdekt is. Hij komt dan ook overeind, gaat op zijn achterste poten staan en laat een toornig gegrom horen Zijn kleine, felle oogjes blikkeren wreed.

De Eskimo verwacht zijn aanvaller. Hij laat het beest dichterbij komen. Zo heeft hij meer kans om zijn tegenstander te treffen.

Op een afstand van tien meter slingert Inioelok zijn bijl, die hij op een der ogen richt. Misschien kan hij hem zo de schedel splijten.

De bijl mist op een haar na het linkeroog en dringt diep in de vetlaag van de linkerschouder.

De pijn maakt de beer woedend.

Het dier vergeet alle list en springt recht op zijn tegenstander toe. Het zal hem verpletteren tussen zijn uitgespreide voorpoten !

Uit zijn muil met de zwarte hanglippen bengelt een paarse tong, waarboven felle hoektanden blikkeren.

Inioelok grijpt zijn harpoen en slingert die van een afstand van vijf meter naar de beer. Keurig getroffen in de volle borst ! Maar zal die stoot krachtig genoeg geweest zijn ?...

De beer valt terug op zijn vier poten en tracht eerst het wapen kwijt te raken. Maar elke beweging maakt de wonde juist groter en gevaarlijker.

Het bloed stroomt over de witte berenvacht.

Nu heeft Inioelok niets meer dan zijn groot mes ! Wat moet hij daarmee beginnen als de beer op hem afkomt ? In een gevecht van man tegen beer heb je er weinig aan ! Is 't niet beter, er vandoor te gaan, nu de beer met die harpoen in zijn lijf zeker niet zo snel meer is ?

Toen herinnerde Inioelok zich, wat vader eens zei : de snuit van een beer is zijn meest kwetsbare plek !

De jongen loopt op zijn vijand toe en met een fikse hauw hakt hij met het mes in de berenhuid. Vlak onder de ogen is heel die geweldige zwarte muil bijna in tweeën gekapt. Het beest staat brullend rond te dansen en neemt tenslotte de vlucht. Een bloedig spoor op de sneeuw wijst de richting aan, die hij genomen heeft...

Inioelok is op van vermoeienis en zenuwen. Nu komt de terugslag. Hij staat zo op zijn benen te trillen, dat hij even op de sneeuw moet gaan liggen. Dan raakt hij buiten kennis...

Zo vond vader hem, toen die kijken kwam, waar zijn jongen toch zolang bleef.

De volgende morgen liepen vader en zoon het bloedspoor na en vonden de beer doodgebloed aan de voet van een hummock.

W. MYRTAL.

DE KOALA

EEN teddybeer, waar kleine kinderen zo verzot op zijn, heeft eigenlijk niets met een beer te maken. Het is eerder de nabootsing van de Koala, een diertje, dat leeft in de Australische wouden. Deze Koala werd tot wereldspeelgoed, niet de logge, lompe, plompe beer. Ja, dat moeten jullie allemaal maar geloven. Immers, als je niet naar Australië gaat, zul je wel nooit een echte Koala te zien krijgen. In heel Europa, Azië of Amerika leeft er niet één. Je vindt hem in geen enkele dierentuin. En dat kan ook niet. Piet Kwabbernoot heeft al een kooitje voor hem gemaakt, maar dat zal wel te eeuwigen dage leeg blijven !

Waarom ?

Wel, omdat een Koala, zoals jij en ik, Piet Kwabbernoot en alle levende wezens, eten moet ! En ons beertje eet uitsluitend blaren van een twaalftal soorten eucalyptusbomen, die toevallig nergens anders dan juist in Australië groeien. Hij heeft iedere dag wel een kilo van die heerlijkheid nodig, maar daar heeft hij dan ook genoeg aan, want het is voor hem eten en drinken tegelijk. Een Koala drinkt al evenmin als bij ons de konijntjes. Trouwens, zijn naam is afgeleid van een Maori-woord en betekent zoveel als « de niet-drinkende ». De « geheelonthouder » vertaalt P. K. ondeugend.

Krijgt ons beestje iets anders te eten dan zijn rantsoen blaadjes, zo is het er geweest ! En zo is het onmogelijk, zolang er geen eucalyptusblaren worden ingeblikt, hem in een dierentuin in het leven te houden...

HET GELUKSPOPPETJE VAN DE AUSTRALIERS.

De Australiërs houden van hem, zoals wij van honden en poesjes. In het gunstige jaargetijde trekken ze naar de bossen om deze buideldiertjes in het wild hun fratsen te zien uitvoeren. Helaas zijn er niet veel meer : hoogstens 5.000. Begrijpelijk, dat ze dan ook beschermd worden.

Het voedselprobleem is voor deze beestjes heel erg. Zijn er ergens geen eucalyptus-blaren, dan zitten ze zonder voer ! Wat doen dan de Australiërs ? Wel, ze pakken hun lievelingen eenvoudig op en laten ze in een ander bos, waar er wel zijn, weer los ! Lief van die lui, hé ?

Vroeger maakte men er verwoed jacht op (om de zachte teddy-huidjes) maar thans is dat streng verboden. In 1927 is er voor het laatst op gejaagd en in dat jaar alleen werden in de provincie Queensland een half millioen van die stakkertjes neergelegd.

MENEER OP ZIJN BEST !

De Koala kun je het best indenken als een teddy-beer van ongeveer 60 cm. hoog. Zijn wollige, dikke vacht is grijs of ros. Als hij ter wereld komt meet hij amper 2 cm., maar hij kan al klimmen met zijn pootjes en scherpe klauwtjes. Hij doet overigens nog niets anders dan zo gauw mogelijk in de buidel van zijn moeder klimmen en laat een half jaar lang hoogstens zijn neusje eens even zien. Dan is hij ongeveer 18 cm. geworden en nog altijd een teddy-kindje. Maar nu klimt hij op de rug van zijn moeder.

Eerst als hij een jaar oud is, verlaat hij zijn ouders en gaat op zijn beurt op zijn eentje de bossen in, zoals zijn broers en zusjes. Hij groeit tot vier jaar en kan een twintig jaar oud worden. Hij leeft in de bomen, maar is een lastig heer. Hij kan niet hebben, dat er andere Koala's in zijn buurt zijn. Voor iedere Koala één boom is zijn princiep. Je ziet, ook hier het probleem der « levensruimte » ! Komen soortgenoten hem te na, dan wordt het krabben en bijten, en schreeuwen kan hij als een viswijf. Dat geschreeuw kun je het best vergelijken met een zaag, die door het hout knerpt of met het zingen van Piet Kwabbernoot.

De Koala is 'n nachtdier. 's Avonds gaat hij zijn kostje scharrelen, dat hij overigens vlak bij de hand heeft en 's nachts schreeuwt hij en weert hij zich. Overdag doet hij dutjes...

Op de grond ziet men hem zelden. Dan is hij ook erg lomp en onhandig, maar als klimmer heeft hij zijn weerga niet. Daar staan trouwens zijn poten naar : net handjes in wollen wanten met drie vingers en twee duimen. De twee duimen van de voorpootjes staan juist andersom als de vingers. Insgelijks doet dat de ene grote teen van de achterpoten.

De Koala is een geheel eigen diersoort. Het laatste restje van wat nog is overgebleven... Zijn voorvader uit de mammoet-tijd moet een 500 Kilo gewogen hebben. Gelukkig voor de Australiërs en hun eucalyptus-bomen, dat die sinjeurs er niet meer zijn !

Veel Europeanen ginds wilden wel zo'n lief teddy-beertje en plukten er dan een van zijn boom. Ze hebben het zich bitter beklaagd. Het lieve beestje stierf in hun armen, terwijl de slimme berenoogjes hen aankeken, zacht-verwijtend en o zo droevig !...

P. P.

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam, die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt, dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je . Robbedoes, Ommeganckstraat 21. Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen). De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan Robbedoes, Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers, die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 13 Juli tot einde September :

VOOR NEDERLAND : Fl. 3.

VOOR BELGIE : Fr. 48.

Deze bedragen kunnen betaald worden : Voor Nederland : Per postwissel aan « Robbedoes ». Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom . voor België : Door storting op Postrekening 3621.59 van « Robbedoes ». Ommeganckstraat 21. Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje ? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

Piet, die gehoopt had, dat de zomerhitte onze rakkers zou hebben aangezet om hem wat rust te gunnen, heeft zich lelijk vergist !

De knollen schoten deze week zo weelderig op, dat onze arme P. K. met ontslag dreigde ! « Ik ben de enige, die werken moet bij zo'n hitte », klaagt hij. We zullen hem maar even laten uitblazen en dadelijk de lading knollen laten uitgieten, die de F. T. C.-Club ons weer heeft toegezonden.

Proficiat, jongens ! Er zit schot in jullie club !

Jullie vroegen me of ik jullie opstellen wou beoordelen. Laat me dadelijk zeggen, dat er één opstel bij is, dat alle andere ver achter zich laat.

Alle rakkers die KEN MAYNARD's opstel lezen zullen het er trouwens over eens zijn, dat « Boer Verheyden » een zeer verdienstelijk werkje is. Doe zo verder, KEN MAYNARD ! Hier knollen we dan je

BOER VERHEYDEN

Eindeloos lang vallen de schuine regenstrepen uit de hemel Onder vale regenluchten verdrinkt het land en bedreigt hagel en wind het jonge koren. Heel het land ruist onder de regen, de Schelde staat hol en opstandig, in het huis kwelt rheumatiek de morrende boer.

Boer Verheyden zit in de grauwe klaarte van het raam, en drukt zijn aangezicht tegen de klamme ruiten. Voor zijn stuursgrijze ogen rollen druppels langs het glas in grillige sporen en doen de stallen aan de overkant vervagen en verzakken. Gelijk die druppels de stallen misvormen, zo hebben de wrok en de afgunst Verheydens ziel aangetast. Mistevreden is hij, vooral bij zo'n weer. Hij wrokt op het weer, dat de veldvruchten kapot maakt, het werk stillegt en de vliemende pijn van de rheumatiek in zijn benen jaagt. Bij zo'n weer sluipen weer in zijn hart de oude ondeugden, die zijn leven hebben zuur gemaakt. Ha ! vroeger was hij meester in de streek. En als hij dan op de velden stond, en de rijpe, overvloedige oogst zag, en het ijverig werken der knechts, en zijn forse, jonge zoon, zie, dan spande zijn borst van fierheid en ademde gulzig de goede landlucht in. Dan moest hij die fierheid uitwerken op een of ander werk, en dan keken alle mannen op als hij de zwaarste vrachten met een glimlach torste.

Maar later werd zijn alleenheerschappij bedreigd. Door zijn zoon Maarten en door Keersens, de buurman. Maarten was van de landbouwschool gekomen vol gloeiend enthousiasme en ondernemingsgeest. Hij wilde veranderingen invoeren volgens de nieuwe methodes, een nieuw stelsel voor waterafvoer, dat hier in de Scheldepolders zo nodig was, hygiënisch inrichtingen, machines, enz. En langzamerhand begon de oude boer te voelen hoe het werkvolk meer naar Maarten opkeek dan naar hem. Maar dat wilde hij niet en zijn onstuimig temperament was in opstand gekomen. En daarom begon hij de familie en 't werkvolk te tyranniseren en dwarsboomde hij Maartens plannen. Of hij meer zou weten dan zijn vader ? Of die heren professoren het beter konden weten dan een rasechte boer ? God weet hadden ze ooit een ploeg gedreven ! Nee, die nieuwigheden waren niets voor hem. Nooit zou er iets veranderen aan de hoeve. Wie is hier baas, ik of hij ?

En dan was er nog Keersens. Zijn zoon Jan, die samen met Maarten zijn studies had beëindigd en altijd vriend gebleven was met hem, had zijn vader er kunnen toe overhalen om nieuwe methodes toe te passen. En zie, met lede ogen moest Verheyden toezien, hoe schoon de oogsten stonden, geen overtollig water op de velden en schoon vee. En Keersens maakte grote winsten en breidde zijn eigendom uit. Dat kon Verheyden zeker niet kroppen, nu was hij niet meer alleenheerser.

Zo had hij zijn leven zelf zuur gemaakt, en dat van de anderen...

Boer Verheyden zucht en wrijft met zijn echtige hand over de ogen. Tenslotte weet hij het : de jeugd overwint, maar hij verzet er zich tegen met die oeroude koppigheid, zijn ras eigen.

Buiten begint het te schemeren en de wind raast over het land. Kletsend striemt de regen. Licht gedokker van de sjees doet hem de weg opzien. Door de poort rijdt het karretje binnen en draait tot voor de deur. 't Is die Jan Keersens, die Maarten thuisbrengt, die komen weer van de stad, zeker weer van zo'n betweters vergadering. De wagen schuift het venster voorbij. De voordeur slaat... Over de natte landouwen valt donker en onheilvol de nacht.

Draaiend zwiepen over de landouwen de ontketende winden Donkere wolkengedrochten jagen achter elkaar aan. Hagel en regen kletsen over de velden, stormend kookt de Schelde.

Half-aangekleed op zijn bed luistert de boer angstig naar de huilende wind. In de stallen loeit het vee. Ergens klinkt gerinkel van glasscherven. Reeds geruime tijd is Maarten weg, hij doet de ronde van de hoeve en de akkers. Een deur slaat toe... Druipend nat komt Maarten binnen.

— De akkers overstromen, bromt hij. De Schelde kan al dat water niet slikken.

Boer Verheyden kijkt hem angstig aan en blikt door 't venster. Daar scheurt een slingerende bliksemschicht het uitspansel in twee. In het flikkerend weerlicht springt Maarten plots recht.

— Waarom liet ge mij niet doen ? Kijk morgen naar onze oogst en naar die van Keersens...

Bonk ! slaat de deur. Bang kijkt de boer rond en heft in een snik de ogen naar een kruisbeeld... In de groeven van zijn getaand gelaat rollen twee tranen. Heftig schudt zijn hele lichaam, strompelend keert hij naar zijn kamer...

In de ijle morgenklaarte werpt de zon een myriaden tinteling van diamanten over

BLONDE TIJGER uit Staden zag P. K. als dokter.

het gras op de veldbult. Daar staat Verheyden. Zijn ogen dwalen over de akkers beneden... de lagere korenvelden staan half in 't water en blanken hem tegen. De stengels vlotten in het water...

— O mijn God, zucht hij en keert zich om. Daar liggen de akkers van Keersens. Geen water is er te zien. Het is aanstonds weggelopen langs de nieuwe sluis. Wel ligt het koren tegen de grond gezwiept, maar geen overtollig water. Daar zorgde Jan Keersens voor. Dat was de vrucht van dat nieuwe afwateringstelsel, waar hij, Verheyden, zo mee gespot had. Een krop komt hem in de keel en moeilijk kan hij hem wegslikken. Zijn zoon had hij onrecht aangedaan, zijn hulp en toewijding afgewezen, nu zag hij de gevolgen van zijn harde koppigheid.

Over de weg kwam de pastoor. Reeds werd zijn haar staalgrijs aan de slapen. Zijn goedige ogen zagen Verheyden bezorgd aan. Dan liet hij de boer spreken. En deze stortte zijn hart uit, ontlastte zijn hart van die opgekropte haat en wroeging der laatste jaren. Aandachtig luisterde de priester. Volledig begreep hij de oude landman.

— 'k Weet het, Verheyden, ge hebt uzelf dat alles voorgelogen. Ge hebt u opgesloten, uw hart ommuurd en er alle gevoeligheid en begrip uit geweerd. Zo maakte gij uzelf oud en wrokkig. Ge onderdrukte uw omgeving om niet te moeten bekennen, dat uw zoon u boven 't hoofd groeide. Ge wilde niet wijken voor de allesveroverende levenskracht der jeugd. Maak alles weer goed, maar weet dit, Verheyden: De toekomst hoort de jeugd. Zij staat allesveroverend tegenover 't leven. Haar tijd is gekomen, dat kunnen we niet ontkennen, maar wij zijn er ook nog, en ze hebben ons nodig. Wij zijn 't, die hun energie moeten leiden, wij moeten over hen waken met onze levensondervinding. Dat is onze taak, Verheyden!

Over de veldbult komt Keersens met vaste stap. Hij keek naar de velden en knikt naar Verheyden.

— Vanmiddag komen we helpen, Verheyden.

Dankbaar drukt de boer de toegestoken hand.

En zo zien Jan en Maarten drie gestalten staan in de lichtbundels der opkomende zon, boven hen blauwt de hemel in diep azuur; om hen spant zich de regenboog als een teken van verzoening...

KEN MAYNARD uit Dendermonde.

Pietje Pech 25.450 uit **Brugge** verdient ook een bizondere vermelding. Wegens plaatsgebrek konden we je knol deze week niet plaatsen, maar dat komt wel. Toch zou je moeten proberen om je los te maken uit het conventionele wereldje van opgebruikte cliché's als « mild strooi. de zon haar licht op de aarde ». Dat geldt ook voor **Marc van Herpe**, die daarbij zijn taal wat zuiveren moet... en zijn spraakkunst raadplegen. « Nu herinnerd niets nog aan de Oude Janus dan een verlaten terpje op de dodenakker dat reeds gans is verwildert ». Zijn dat tijpfouten, Marc, of... taalfouten? Van jou verwacht ik een « revanche ».

Saivain uit **Roeselare** en **Zephier** uit **Meerhout** moeten allebei hun best doen om wat persoonlijker te wezen. Niet denken dat beeldspraak de inhoud kan vervangen, rakkers! Ook van jullie verwacht ik nog eens een hele goeie knol. Is dat afgesproken?

En nu plaats voor de dichters!

ZEPHIER uit **Meerhout** en **WATERRAT** uit **Battel** kunnen beiden in één adem worden vermeld. Hun knollen, die hieronder hun plaatsje vinden, vertonen dezelfde eigenschappen en... gebreken. Jullie rijmen allebei gemakkelijk. Misschien wel TE gemakkelijk. Op verschillende plaatsen kun je duidelijk merken, dat jullie eerst aan het rijm hebt gedacht en pas daarna aan de inhoud. Tenslotte is de inhoud toch het voornaamste, niet?

Jullie moeten maar flink volhouden en vooral goede verzen l-e-z-e-n om je smaak te verfijnen en je zelfcritiek te scherpen.

AAN DE F. T. C.

Wij zoeken de toekomst in 't schrijven;
En dromen, of stellen ons voor,
Dat een onzer werken zal blijven
De tijd en verganklijkheid door.
Alleen is dat slecht te bereiken:
Er moet een vereniging zijn,
Die kennis en geest kan verrijken,
En helpen in twijfel of pijn.
Moest een onzer eenmaal bekomen
(Wie weet of het zo wezen zal?)
Verwezenlijking van zijn dromen,
Bekendheid, maar kunde vooral;
Die jongen zal zeker eens denken:
« 'k Was vroeger zo schuchter-bevreesd,
Men moest mij steeds aansporing schenken.
Was 't clubje er toen niet geweest... »

ZEPHIER uit Meerhout.

'T CLUBJE

Vanmorgen zong de wind weer zacht
en lijze door de bomen;
en 'k wist in 't diepste van m'n hart,
dat nu de krant zou komen.
En is het krantje dan gebracht
en kom ik uit de schole;
dan maak ik gauw mijn huiswerk af;
'k loop met de krant naar boven.
Dan wordt de sfeer er toch zo zacht
met proza en gedichten;
'k lees, 'k herlees een stuk in de nacht;
'k droom tot de zon komt lichten.
Ach, club en krant van F. T. C.,
lief heb ik u gekregen;
Ach, rakkers, wist ge maar hoeveel
zo'n krant u is in 't leven.

WATERRAT uit Battel.

BLONDE TIJGER 30.121 uit **Staden** heeft ons een hele lading frisse knollen toegestuurd. De knolletjes die deze week ons tuintje versieren bewijzen, dat hij even vaardig is met de pen als met het potlood. Een flink brokje leverde **Blonde Tijger** met zijn verhaaltje over

P. K. ALS VERKEERSAGENT

Zijn acht sprietharen verdoken onder zijn witte helm, en gekleed in zwarte uniform, stapte Kwabber naar zijn aangeduide plaats op een van de drukste plaatsen van Antwerpen. Nauwelijks had hij plaats gevat of daar kwam een oud kraam van een auto af, die vervaarlijk ronkte en achter hevige rookwolken uitstiet. De onwelriekende gassen stonden Piet niet aan en met gebalde vuisten, zijn acht vlasvezels ten berge, rende hij met opgeheven knuppel de puffende kar achterna. In zijn harde ren stiet P. K. zijn voet aan een uitstekende straatsteen, zodat hij hals over kop op de straatweg neerpletterde. Op dat zelfde ogenblik kwam juist een vrouw aangereden per fiets, met een mand eieren. Natuurlijk kon de oude dame niet tijdig remmen, zodat ze luid gillend op de geradbraakte Kwabber neerpofte. Piet lag daar te baden in de gebroken eieren, gans bevuild en bemorst van onder tot boven.

— Halt! riep hij tot de gevallen dame. In naam der wet ik houd u aan wegens overdreven snelheid!

Uit zijn bevuilde jas haalde hij een boekje en maakte een proces verbaal op. Maar dat was niet alles. Hij moest nog een rokende Ford achterhalen. Vlug sprong Piet in een taxi, en wees de bestuurder langs waar de auto verdwenen was. Ha! daar kwam die rokende duivelin weer aangesnord! De taxi stopte. P. K. wipte er uit voor de wielen van de nog steeds rokende machine, die op tijd nog remmen kon, een paar centimeter van onze Kwabber.

— Dubbel proces! riep hij. Om niet te stoppen op mijn geroep en te veel rook uit te laten.

Tevreden over zijn heldendaden, keerde Piet terug naar het politiebureel om er zijn wedervaren te vertellen.

BLONDE TIJGER 30.121 uit Staden.

Een eervolle vermelding voor **Don Juan 30.362** uit **Kruibeke**. **Cirkusboy 30.007** uit **Antwerpen** wijdde een niet onverdienstelijk vers aan Baden-Powell. Jammer dat je zoveel aandacht besteed hebt aan het rijm en zo weinig aan de inhoud! **Pallieterken 29.129** uit **Sint Niklaas** moet zich nog wat duidelijker leren uitdrukken, want Snuffeltje heeft niet veel gesnapt van zijn knolletje. Bouw heldere zinnen, die daarbij goed op elkaar volgen. Probeer je 't nog eens, Pallieterke?

En waarom stuurt **Larsen** uit **Sint Niklaas** liever geen oorspronkelijk werkje in plaats van een nageknold gedicht? Dan liever géén vers, maar eigen werk, Larsen! Onder de tekenknollen vonden we er een paar zeer flinke van **Andy**: die vinden volgende week wel hun plaatsje, hoor!

Maar er komt iemand op mijn schouder tikken. « Weet je wel, Snuffel. Dat ontslag was niet ernstig bedoeld, hoor! » Juist wil ik onze berouwvolle P. K. omhelzen als Sjarel met woeste gebaren de tuin instormt.

P. K. is al verdwenen, op de voet gevolgd door jullie.

SNUFFELTJE.

Onze Kruiswoordraadsels

HORIZONTAAL

1: Turks bevelhebber. - Bij het begin aanvangen (Latijn). — 2: Kerkhof. — 3: Tot 60 m. hoge loofboom op West-Java. - Fijn gekruld bontwerk. — 4: Geluid van de ezel. - Heldendicht.

VERTIKAAL

1: Vorm van zijn. — 2: Deel van een mast — 3: Uitroep van walging. — 4: Muziektoon. — 5: Vorm van gaan. — 6: Behoeftig. — 7: Kale streep in weefsels en breiwerk. — 8: Paling. — 9: Muzieknoot. — 10: Boven. — 11: Lekker gebak. — 12: Vruchtbare plaats in de woestijn. — 13: Van het werkwoord eten. — 14: Stap — 15: Vocht van vruchten. — 16: Verkorte jongensnaam. — 17: Spil.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1: Ss. — 2: Kapitein. — 3: Balaleika. — 4: Alpinisme. — 4: Kornetten. — 6: Enige. — 7: Rdi.

Vertikaal. — 1: Aker. — 2: Blond. — 3: April. — 4: Kling. — 5: Aaneen. — 6: Split. — 7: Siesta. — 8: Time. — 9: Deken. — 10: Ia

LEROUX WIL ZICH OP BREYDEL WERPEN OM HEM DE GENADESLAG TOE TE DIENEN...

MAAR BREYDEL HEEFT DE AANVAL VOORZIEN. MET EEN VLUGGE BEWEGING ZWAAIT HIJ ZIJN BENEN IN DE LUCHT EN...

TERWIJL ZIJN VIJAND ONBEWEEGLIJK OP DE GROND LIGT, RICHT BREYDEL ZICH MOEZAAM OP

LEROUX IS ECHTER EEN ERVAREN EN BEHENDIG TEGENSTANDER. ONVERWACHT RICHT HIJ ZICH OP..

BREYDEL KAN ZICH SLECHTS MET DE GROOTSTE KRACHTSINSPANNING STAANDE HOUDEN.

TERWIJL HIJ WANKELEND EN BLOEDEND ZIJN VIJAND NADERT SLINGERT DEZE HEM EEN KRUIK NAAR HET HOOFD.

MAAR DAT IS NIET HET ENIGE GEVAAR DAT BREYDEL BEDREIGT, WANT ACHTER HEM KOMT EEN NIEUWE TEGENSTANDER AANGESLOPEN..

de BLAUWE SPERWER

door Sirius

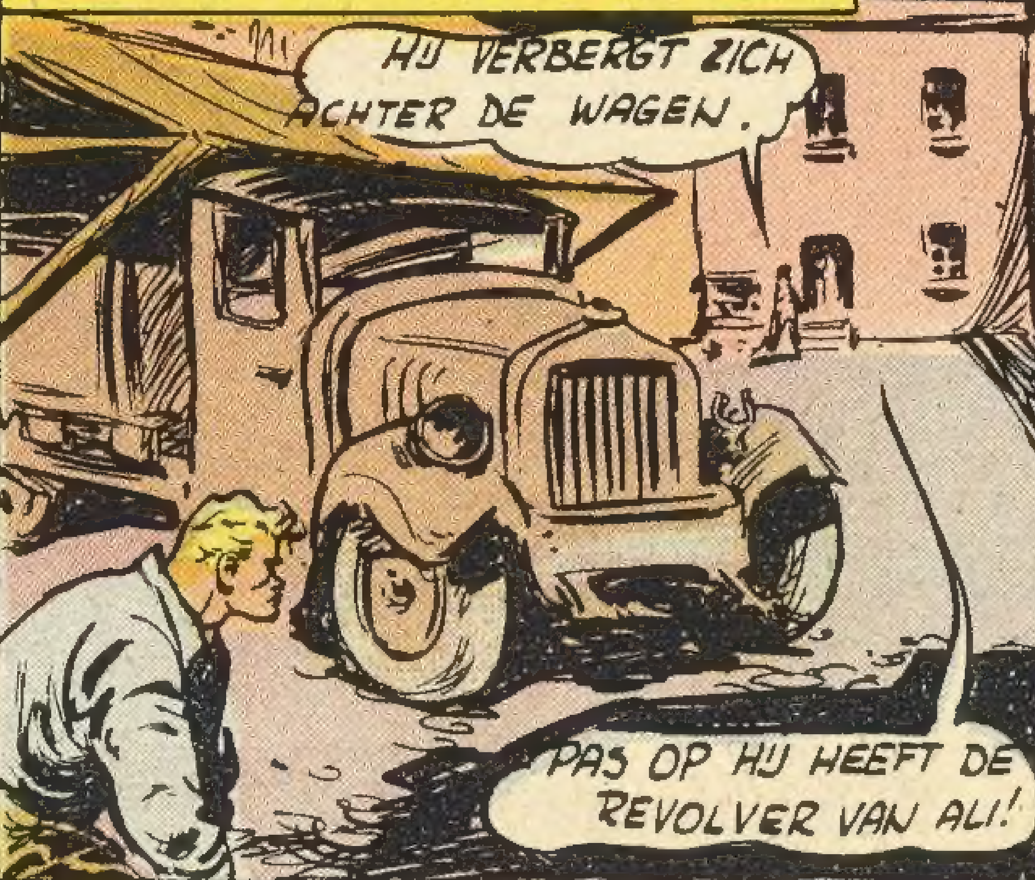
ERIK PROBEERT ZIJN ONGURE ACHTERVOLGERS KWIJT TE GERAKEN.

de Valstrik

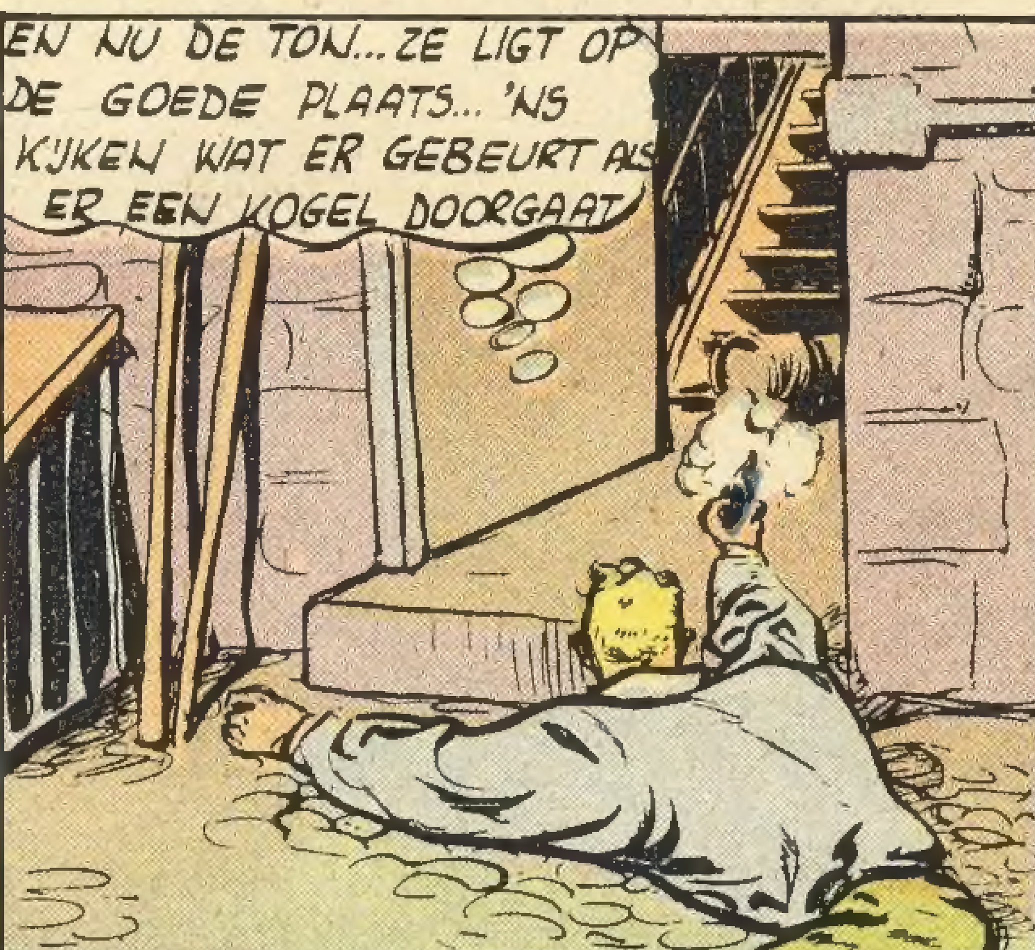

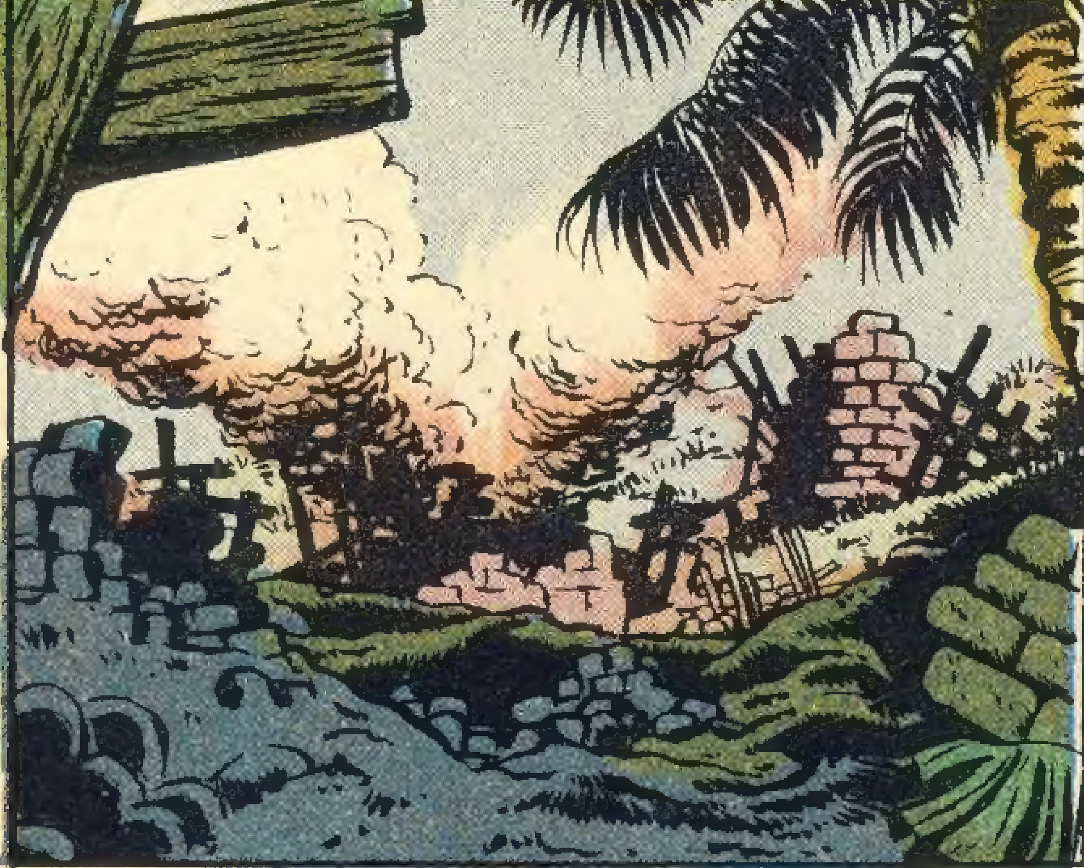

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING
DE KAPITEIN VAN DE BANDIETEN HEEFT HET SCHUILOORD OPGEBLAZEN EN IS MET DE RUPSWAGEN OP WEG NAAR DE TEMPEL.

VAN HET BLOKHUIS DAT EENS HET SCHUILOORD VAN DE BANDIETEN WAS, BLIJVEN ENKEL NOG DE ROKENDE PUINEN OVER

ALLE SPOREN ZIJN UITGEWIST... NU IS DE SCHAT VAN MIJ...

INTUSSEN...
HEB JE OOK DIE ONTPLOFFING GEHOORD ?
MISSCHIEN EEN VAN ONZE MUNITIEDEPOTS. IK GELOOF, PICCO, DAT WE DE KAPITEIN NIET HADDEN MOGEN WAARSCHUWEN. WE HADDEN ER MET HET GOUD MOETEN VANDOOR GAAN.

INTEGENDEEL! HET IS VEEL BETER DAT ZE KOMT. WE HEBBEN DE RUPSWAGEN NODIG... ALS WE DIE HEBBEN, KUNNEN WE HAAR MISSEN! BEGRIJP JE?
IN ORDE! MAAR WE MOETEN VOORT MAKEN NU!

INTUSSEN... IN DE TEMPEL...
OVER EEN HALF UUR HEEFT HET VUUR DE TEMPEL BEREIKT. IK MOET DE GEVANGEN "VAT-FENH-LING" BEVRIJDEN. AAN 'T WERK!
TSKANTOEY! (1)
OHEEE !! KORDAAT !!! JAAAN !!

(1) HET VUUR

MAAR DAT IS DE STEM VAN PROFESSOR BOLS !! HIJ IS DUS NIET...?.. HOE KOMT DAT ?..
KHIN ATY ?

NIET GEWOND PROFESSOR ?
NEE, KORDAAT IK HEB HET FOTOTOESTEL TERUGGEVONDEN.

IK BEN IN EEN GROOT NET GEVALLEN. MAAR DOOR DE SCHOK WAS IK TOCH BEWUSTELOOS...

HET MOET NOGAL EEN LANG ZIJN, WANT JE BENT MINSTENS 20 METER DIEP GEVALLEN !..
DAT IS HEEL GOED MOGELIJK. IK HEB NIET DE TIJD GEHAD OM TE TELLEN.

EVEN LATER ...
OPGELET, PROFESSOR ! HIER IS HET TOUW! PAK VAST!
AI ! IK HEB HET .. MAAK HET GOED VAST, IK BEGIN NAAR BOVEN TE KLIMMEN.

NEEN ! MAAR DAT IS EIGENAARDIG ..: KORDAAT, EIGENAARDIG !!

de BAARD en de KALE

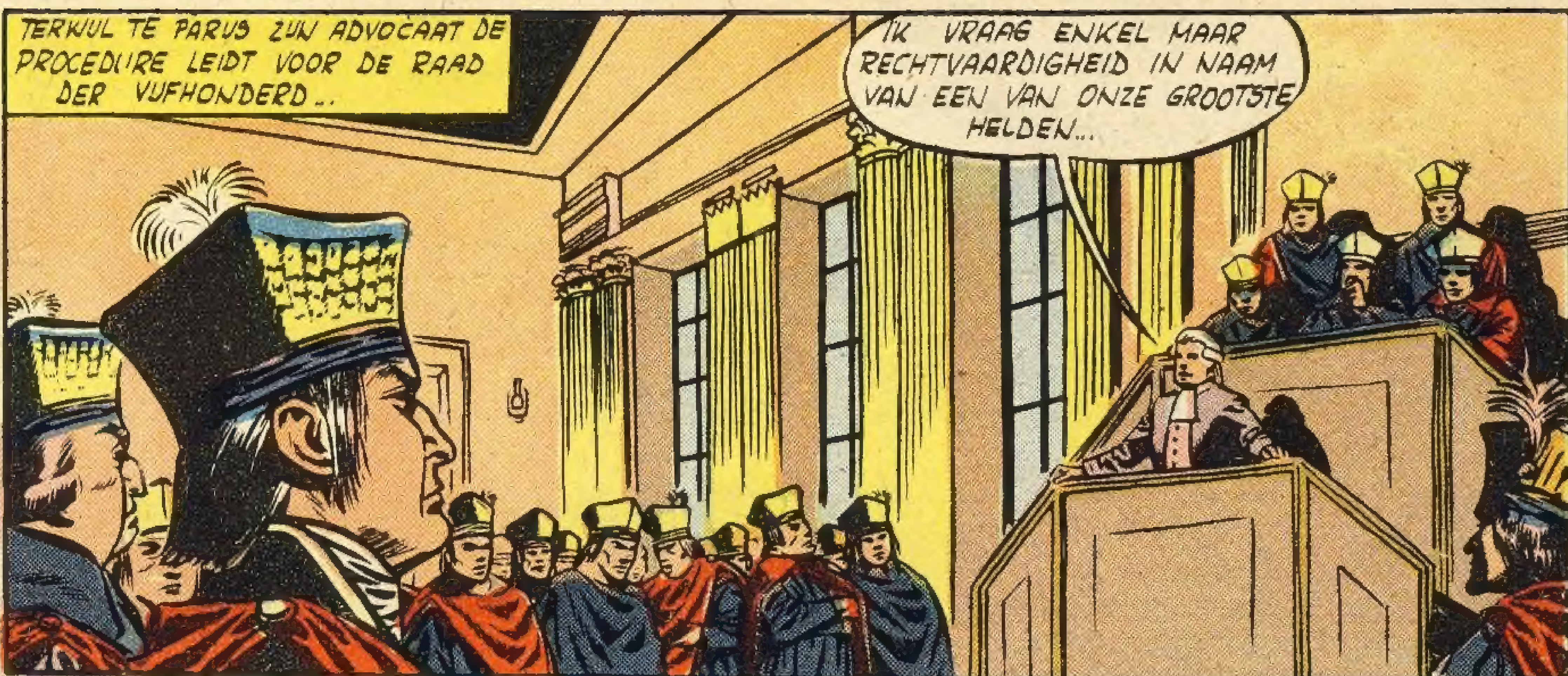

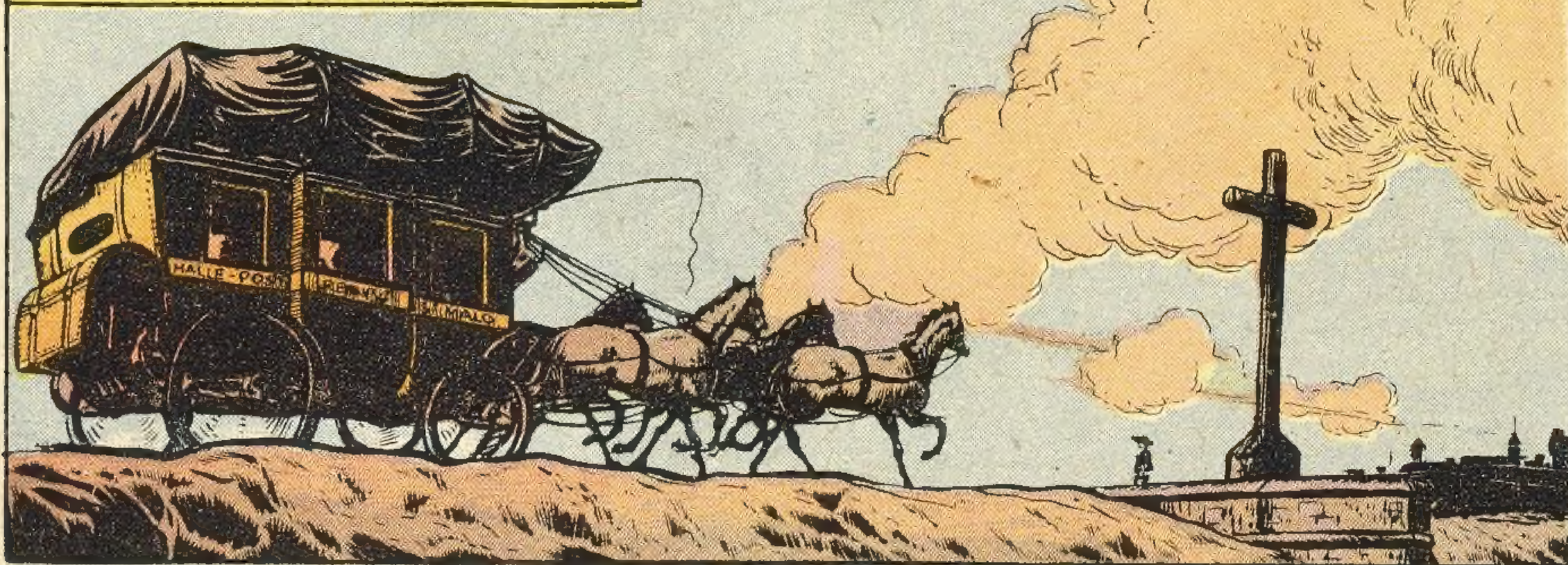

SURCOUF DE KAPERSKONING

VASTBESLOTEN DE BESLUITEN VAN HET GERECHTSHOF TE DOEN HERZIEN DOOR HET DIRECTORIUM, IS SURCOUF NAAR FRANKRIJK WEERGEKEERD.

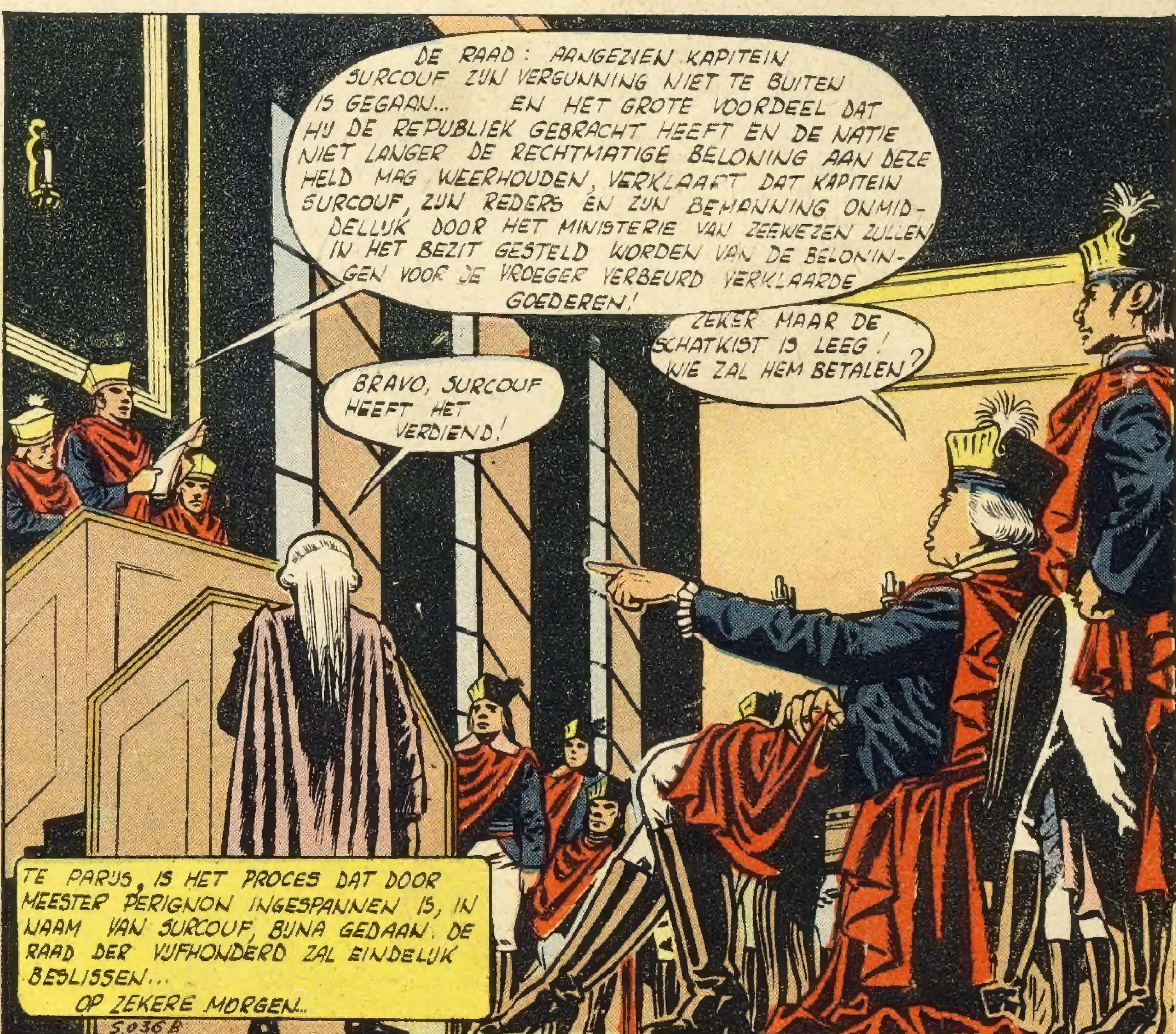

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.